உ

சிவமயம்.

குமாரகுருப்யோநம:

திருத்தேவையெனுந் திருவிராமேச்சுரத்தைச் சார்ந்த

பாம்பன்:

ஸ்ரீமத் - குமரகுருதாச சுவாமிகள்

அருளிச்செய்த

காசியாத்திரை.

First Edition 400—Copies.

இது,

(L. D. MUTHUKARUPPA PILLAY AVERGAL,
Agent Messrs. Madura Co., Ld., Pombun.)

பாம்பன் மஜுராக்கம்பேனி ஏஜண்டு
லெ. து. முத்துக்கருப்பபிள்ளை யவர்களாற்

சென்னை:
புரோகிரஸ்ஸிவ் அச்சுக்கூடத்திற்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1907.

இதன் விலை அணா—8.

சிவமயம்.

குருப்ரஹ்மணேநம:

திருச்சிற்றம்பலம்.

காசியாத்திரை.

நேரிசைவெண்பா.

௧. எந்தை யறுமுகனை யீன்றுமை மீன்பன்றி
முந்தை யுலகளந்தோன் மொய்ம்பரிமா—நொந்தழியச்
செய்தவனைத் தானே திருமழிசை யாழ்வான்மே
லையெனவெண் ணாதிருந் தான்.

௨ ஓம்பென் னிறையைநல் கோம்பொருளாய் மாலயனைச்
சாம்ப ரெனச்செய் தழற்கண்ணா—னும்பரன்கட்
செந்தீயைத் தானே திருமழிசை யாழ்வான்கால்
வெந்தீ யடக்கு மிகுந்து.

௩. என்னிறையைத் தந்தோ னெரித்த வுடம்பினையு
முன்னவனே கொய்த முடியினையும்—பின்னுமுறப்
பண்ணவிய லாரப்பன் பாதங்களை யாழ்வானே
கண்ணுதலை வெல்வான் கணித்து.

௪. மாற்குவை குந்தமும்பல் லோர்க்குயர்வா னுளுமருள்
வேற்கையன் மெய்த்தந்தை பார்த்தாழ்வான்—மேற்சொனவாழ்
வீயென்ற போதேலா தென்றுனைத் தேவென்ற
வாயென்றுன் புற்றதோ மாண்டு.

இந்நான்கு வெண்பாவும், திருமழிசையாழ்வானது சரித்திரத்தை வாசித்தபோது நிகழ்ந்தன.

௫. கிட்டிணி மூழ்கிக் கிடக்கக் கிடக்கவுட
லொட்டிண மாறுமனத் தோகையுறும்—பட்டினிபோம்
பூமனத்தை மாற்றியிளம் பூரணனை நாடுமொரு
மீமனத்து ளின்ப மிகும்.

௬. கோதா வரியிற் குளித்த பலன்றானே
யாதேனு முண்ணாமல் யானிந்தச்—சீதார்
விசாகபட்ட ணத்தருகே வெய்துறவே செய்த
தருணையற்ற வேலோ யறை.

௭. எத்தனைபே ரென்றோ டிருந்தாலு மன்னவரெள்
ளத்தனையுன் னன்பில்லா ராயினெனக்—கொத்ததனை
யாவரோ வென்னெஞ் சறிந்துதவு வாரினனொர்
தூவார் கடம்பணியோய் சொல்.

௮. தேடரிய சேய்வாண தீர்த்தத்தி னீபட்ட
பாடதிக மில்லை பகீரதிசேர்—நாடினிது
பார்ப்பதற் குண்ணீ படும்பா டதிகமெனத்
தீர்ப்பதுதா னோவுன் செயல்.

௯. நண்புடையர் சென்று னடந்திருந் தாலிருக்கும்
பண்புடைய வெந்தாய் பதிமுருகா—தண்பெருகு
மன்பில்லார் பின்செல்லே னுளல்லா ரில்லெய்தே
னென்பதுன் னெஞ்சறிந்த தே.

௧௦. என்னரசா யென்குருவா யென்கடவு ளாயிருக்கும்
பொன்னயிலோ னன்பு புரிந்திங்ங—னென்னை
யிருவருளம் புக்கழைத்தே யென்பசியிற் கேற்ற
திருவமுது தந்தான் றெரிந்து.

௧௧. நித்திரைக்குத் தத்துவ நேதிசெய் யாதநீர்
சித்த மடங்கவது செய்வதென்னே—சித்த
மடங்கிடுமேல் யாவு மடங்குமக னேதிப்
படங்கள் படித்தலைவோ ரே.

௧௨. சடலையளிக் கும்மானிச் சூரனர ரென்னுங்
கடலைவறுக் கின்ற கயையி—னடலைமனஞ்
செற்றுய்ய வெண்ணுமெனைச் சேர்த்தனையே யென்கவலை
யெற்றைய ஞமுருக னே.

௧௩. எந்தை யிளம்பெருமா னீடில் கருணையினு
லிந்த வருங்காசி யெய்தியவென்—சிந்தை

காசியாத்திரை.

களிக்க வரகங்கை கண்டேன் குடைந்தே
னளிக்குமர னைக்கண் டனன்.

௪. காசியவிர் கேதார கட்டச் சிவாலயத்துண்
மாசிலயில் வேலேந்தி மன்னுசிவ—தேசிக
மூர்த்தந் தெரிமுன் முருகுருவிங் கில்லையெனச்
சூர்த்தமென் னெஞ்சஞ் சுழன்று.

௧௫. கண்ணுள்ளார் காண்பார்நற் காதுள்ளார் கேட்பாரின்
பண்ணுள்ளார் பாடுவரிப் பண்பேபோல்—விண்ணருளிற்
பாழ்வெளி மீச்செல் பலமுள்ள வான்மாவு
மூழ்வழி யேவிளையா டும்.

௧௬. காதுள்ளார் காண்பாரோ கண்ணுள்ளார் கேட்பாரோ
வாதலினற் றெய்வ வருள்வலியின்—மேதினியை
வெல்வார்க்கு மப்பிறவி மேவுதலைக் காலத்தே
யில்லாக் கலைக ளிலை.

௧௭. எந்நதியின் மூழ்கிடினு மெக்கோவில் கண்டிடினு
மென்னிறையை யென்னகத்தி லேகாண—மின்னு
மறிவுபிறங் காவிடினெற் கானந்த முண்டோ
நறியமக னேநீ நவில்.

௧௮. மாசில் விசாலாட்சி மைந்தனைநன் மாண்புடைய
பாச மறுதண்ட பாணியினைக்—காசிப்
பெருநகரி லென்றன் பிணிப்பவிழு மாறே
யிருவிழியி னுற்றரிசித் தேன்.

௧௯. எவனுருவந் தோன்றி யிறவாதோ வென்று
மவனுருவ மாங்கதியு மற்றென்—றெவரு
மறிவதற்கோ ரையமிலை யாதலிற்சா ரூப
திறமும் பலவெனநீ தேர்.

௨௦. கட்டினார் சத்திரங்கள் காசுடையார் பார்ப்பார்கண்
மட்டுமே யுண்ணவென மாநிலத்தி—னெட்டயிலோய்
மற்றவரு ணத்துதித்துன் மாணடியே நேடிநிற்கு
நற்றவரெங் குண்பார் நவில்.

காசியாத்திரை.

உக. காசரிசி சோறுதுணி தானமெனிற் காதவழி
பூசுரரென் பார்பெறற்குப் போவதையிக்—காசினியி
லாய்ந்துணர மாட்டா ரவர்க்கே யமுதளித்து
மாய்ந்திழிவை யேமருவு வார்.

உஉ. அவருலக நீத்திறையை யெண்ணியிருப் பாரோ
அவர்மகிழ வேசோ றளிக்குஞ்—சிவபுண்யம்
பண்ணூ ழிலார்பிறருக் கோநாளு மீந்துபசு
புண்ணியவாழ் வொன்றுறுவர் போய்.

உந. தாழ்வி லயோத்திதனிற் றண்ணார் சரயுநதி
மூழ்கி யெனதிதய மோகமலம்—போழ்கூர்த்த
வேலவனை நாடியடி வேட்டுநின் றேனிந்த
ஞாலநடை யெய்தாம னன்கு.

உச. சீரா ரயோத்திதனிற் சீராம மூர்த்தமுநன்
றாரா ருமைநம்ப னல்லுருவு—மோரார்
கரிமுகத்தன் பேருருவுங் காணலாஞ் செவ்வே
ளருண்முகத்தைக் காண்ப தரிது.

உரு. ஓமுருகா மெம்பெருமாற் கோரன்னை யானவளு
மோம வரித்துவா ரத்திடைநீ—ராமுருவங்
காட்டிவரு தேவதையு மானவனைக் கண்டவுட
னீட்டியதோ மெல்லா மிறும்.

உசா. தரிசிக்கத் தீண்டியிடத் தாழ்ந்துநனி தோய
வுருசிக் குரியநா வுண்ணக்—கரிசற்ற
சுத்தமுடற் குண்டாகுந தூவுளத்தி லோகையுறு
மித்தெய்வ கங்கை யினை.

உஎ. துளசிவன மாமூன்றைத் தொன்மதுரை தன்னை
வளையமுனை மூழ்கினேன் மாசி—லொளிமுருகின்
பூறருளி லுலரித்து வாரகங்கை யுண்ணுபொழு
தேறியதண் டன்மை யிலை.

உஅ. விழித்துயிலுக் காதாரம் வெய்யமல மேயவ்
விழித்துயிலை நீக்கவெண்ணல் வீணாஞ்—செழித்தமல

வண்மை யறுத்தருள மாகுகனை யேன்றயட்டு
மெண்ணியிரு மன்பீ ரினி.

௨௯. கன்மமல முள்ளளவுங் காணுபசிக் கீயுமுண
வின்மையுற மாட்டா தெனவறியுந்—தன்மையர்தாந்
தோன்றுபசிக் கேதேனுஞ் சுத்தவுண வுண்டுதயை
சான்றருகற் றுழ்வார் தனித்து.

நீறிடுவா ரைக்காணி னிந்திக்கும் வைணவர்க்கே
சோறிடுகோ வின்மடங்கள் சூழ்மனைகள்—காறுபேவ
காணினுஞ் சைவதவத் தோரங்கே கால்வைக்க
நாணுவது மிக்க நலம்.

௩௧. கரியமால் கோவிறனைக் காணினங னேநின்
றரியநமற் கார முனுற்ற—*லரியடியா
ருண்டியுடை கேட்டா லுயர்சிவனுக் கென்றீத
லண்டனரு ளன்பர்க் கழகு.

௩௨. கண்ணன் குடையென்னக் கையிலெடுத் தேவிடுத்த
திண்ணவரை பார்த்தோஞ் செகநாத—மண்ணியநாள்
கார்த்திகே யக்கடவு ளென்றொன்று கண்டோமம்
மூர்த்தமுமிங் கின்றுமுன மே.

௩௩. கோகுலத்தைக் கண்டுகளி கூர்ந்தவென் னன்னெஞ்சே
யாகுலத்தைத் தீர்ப்ப தருளொன்றே—வாகுலைக்குப்
பிள்ளையெனுஞ் சேயடியே பேணிநிலை நிற்போர்க்கவ்
வொள்ளருளெய் தாதிருக்கு மோ.

௩௪. கங்கை யமுனை கரிசில் சரச்சுவதி
சங்கம மூழ்கியென் சஞ்சலங்கொல்—கங்கைமக
னுமுருக னென்றுள்சே ராக்கமுற் றேனவன
தோமருளி னலின் றுவந்து.

௩௫. இந்தத் திரிவேணி சங்கமத்தி லேபடிவோ
ரெந்தத் துயருமில ரென்றுகிப்—பந்தக்

* அரியடியார் = அவைதிக சித்ரோர்த்வபுண்டர தப்தமுத்ராதாரண
மின்றி, வைதிக விபூதிதாரணமும், விஷ்ணுபக்தியு முளோர்.

கடல்கடப்பார் கந்தன் கருணைக்கா ளாரே
ருடனிருப்பா ரோகையுறு வார்.

௩௬. பிரயாகை யாமிப் பெருந்தலத்தி னல்ல
சுரர்யாரும் வேண்டுமதி தூய—வரநதியைக்
காரேர்த் திருயமுனை காணரிய வாணிதனைப்
பாராக்கண் ணுமென் பயன்.

௩௭. எற்றுக்கு நாம்பரமென் றெண்ணியுல கிர்வினை
சொற்றுத் திரிகின்றீர் தோமெல்லா—மெற்றுந்
திரிவேணி சங்கமத்தைச் சேர்மின் குடைமின்
கருவாணி நீத்துய்வீர் கள்.

௩௮. தென்மொழியைக் கேட்டனுமோர் தீட்டென்னும் பார்ப்பார்
தென்வழிதான் கைகூடு மிவ்வுலகி—னன்மொழிதேர்
எம்பந்த ராதிமுத்தர் சாரா வகங்கார
வெம்பந்த தானே மிகும்.

௩௯. பேசுவதுங் கேட்பதுவும் பெட்போ டெழுதுவது
மாசிறமி ழாயிருக்க வத்தமிழை—யேசுகின்ற
மூட மதுடரையெம் முத்தர் மதிப்பார்விண்
ணுடர் பிரானீ நவில்.

௪௦. வடமொழியைத் தேர்ந்தோர் வடமொழிதா யென்னிற்
றிடமொழியாந் தென்மொழியைத் தேர்ந்தோர்—படிதனி
லத்தென் மொழிதந்தை யாமெனலுங் கூடுமெனச்
சுத்தனை யேத்தென் றுணிபு.

௪௧. எப்பொழுது தென்று டெனுமொன் றுண் டாயினதோ
வப்பொழுதே யம்மொழியு மாயதென்றன்—முப்பொழுது
மோர்ந்தார்க்கு மொப்பா மொருமுருகை யேத்துமெனைச்
சேர்ந்தார்க்கு மொப்பாந் தெளி.

கட்டளைக்கலித்துறை.

௪௨. காசிக் குமர குருபரன் செய்த கனமடத்திற்
பாசிப் பயறு கலந்தநல் லன்னமும் பாலுமுண்டங்
கேசற்று நின்ற வெனதரை யிற்கும ரேசனன்பர்
தூசிற் சிறந்தபொற் * காடாய வத்திரஞ் சுற்றினரே.

* இக்காடாயங் கட்டியகாலம், கலியுகம் ௫௦௦௪ - ல் நிகழ் சுபகிருது ஆடி௴ ௨௨உ புதவாரம் பூரநக்ஷத்திரம் என்க.

௪௩. சுற்று மமையங் குமர குருபர சாமிசேர்ந்த
முற்ற மடமிதிங் கேயிட்ட காவி யுடையிரண்டும்
பெற்றிட னின்கட ளுருங் குமர குருப்பெயரே
பெற்று சுவாமி யெனவுரைத் தாரந்தப் பேரன்பரே.

௪௪. பின்னு மெனையிங் கறியா தெழுந்ததைப் பெற்றிமை
நன்னரி லையெனத் தன்னை யெனவு நவின்றவன்றோர்
சொன்ன மொழியைக் குமர குருபரன் சொல்லெனவே
யென்ன திதயமு மொப்பிப் பரவச மெய்தியதே

௪௫. அன்றிறை கோவணங் கட்டிவந் தெற்குய ராக்கமெய்ச்சீர்ச்
சென்றநா டொட்டுவெண் கோவணங் கொண்டு சிறப்பு...
யொன்றையே போர்த்துத்திரிந்தவெற் கிச்செவ் வுடைபின்னு
நன்றெனத் தந்தசெவ் வேளருள் பூர்த்தியு நற்குகனே.

நேரிசைவெண்பா.

௪௬. வல்லா ரிராச மகேந்திரத்தி லேயொரு நவ
னில்லோர நான்று ளிருந்தேனய்—வில்லேனன்றோர்
லேகொருவ னீயிங் கிராதுபோ வென்சொல்லை
னாகமனத் தைத்தொலைத்த துண்டு.

௪௭. சேருஞ் சிவமுமருள் செவ்வேளின் சேவடியே
சாருங் குமரகுரு தாசனெனும்—பேருநான்
றென்பொற் றமிழறியார் தேயங் களிற்கொண்ட
வின்புக்குத் துன்புகுறை வே.

௪௮. பிறர்வணக்கங் கண்டுமகிழ் பேய்மனமே வஞ்சக்
கறைமனத்தர் தாமுமதைக் காட்டி—மிறைவினைப்ப
ராகவினுள் ளன்புடையா ரன்பினையே நன்குமதி
மாகலைவே ளன்பும் வரும்.

௪௯. தனக்கோர் சமமின்றித் தாரணியில் வாழ
நினைக்கின்ற பேதைமையோய் நீயுன்—வினைக்குழுமை
வென்றுய்ய நல்வழியை மேவியிரா யென்றொன்றுங்
குன்றெறிந்த கோனருளைக் கொண்டு.

௫௰. தேள்விடமென் காலைத் திருகிக் குடைதலினிந்
நீளுடலை நீக்கிடுநா ளோர்துன்பு—வாள்கொடு

வெட்டுவது குத்துவது வீசுவது போலுறுமோ
விட்டகும ரேசவறி யேன்.

௫௧. நீதங்கட்ட மார்மதியா னேரில் புதிய
மதங்கட்டி யேயலையு மாக்கா—ளிதங்கெட்ட
சிற்றறிவைப் பேரறிவாச் செய்யுங் குகேசனடி
பற்றுதிர்முன் னூலின் படி.

௫௨. நெஞ்சடக்கி நிற்கு நிலையிலெழு பேரறிவிற்
கிஞ்சினுங் காணுக் கிறியுடையீர்—விஞ்சுவெளி
நோக்கமில்லை யாகாது ஞானமற்ற சேந்தனையுள்
ளாக்குதிர்நன் கேயு மது.

௫௩. எப்பாடு பட்டு மிதயநடு வேதலைவற்
கொப்பா முயிரை யுயிர்க்குயிரைத்—தப்பாமற்
காணவிதிக் கும்மதமே காசின் மதமெனுமெம்
மாணயில்வே ளாளரது வாய்.

௫௪. உயிர்க்குயிராய் நிற்கு மொருகுகனைக் காண
வயிர்ப்பறவே நெஞ்சடக்கி யங்க—ணுயிர்ப்பறுபோ
தானதினை வேறும லுன்னவிதி யாதமத
மானமத மீனமத மாம்.

௫௫. வேளுக்காட் பட்டவரே வேளாளர் மற்றையவர்
கோளுக்காட் பட்டகோ ளாளரந்த—வேளுக்காட்
பட்ட வருணகிரி பார்த்தநல் வேளாக்க
விட்டதினை நெஞ்சே யினி.

ஸ்ரீ காசியாத்திரைமுடிந்ததன் பின்னர்
ஒவ்வொரு சந்தர்ப்ப நோக்கிப்
பாடியருளிய திருப்பாட்டுகள்.

௫௬. தென்னாட ருத்தரமே சென்றுநலந் தேடுக
வந்நாடர் தென்னாட் டருஞ்சேது—வென்னுஞ்சில்
சேத்திரமற் றுள்ளதலஞ் சேர்ந்துநலந் தேடுகவென்
றுத்தவே ளாளாரறை வார்.

௫௭. நீர்க்குடந் தூக்கிவரு நேரத்தி லேபெண்க
ளார்க்கும் பலபேச்சுண் டாமங்க—னேர்க்குடநேர்
கொங்கை யுடையீர் குமரன்மாண் பேபகர்மின்
சங்கையற வெய்துமருட் சால்பு.

௫௮. இத்தில்லை யாடி யிளஞ்சுதனை யேத்துநர்க்கா
பத்தில்லை யெட்டில்லை பன்னரிய—புத்தில்லை
யீயு மவனருள்வந் தேயுமஞ் ஞான்றுமன
மோயுமா றுண்டாமொன் றுண்டு.

அடியிலுள்ள ௫௯ - ம், ௬0 - ம் முறையே ஒற்றிணைந்த குற்றெழுத்துச்செய்யுளும், ஒற்றிணைந்த நெட்டெழுத்துச்செய்யுளுமாம்.

௫௯. தப்பெற்றும் பொன்மன்றத் தம்பக்கந் தற்கன்புத்
துப்புற்றிட் டுண்சித்தந் துன்பத்துப்—பப்புக்குட்
சென்மக்கள் பண்பற்றுச் செம்மக்கள் கண்பெற்றுப்
பொன்மக்கண் மெச்சப்பம் பும்.

௬0. மாட்டாக்கோன் வார்பாப்போர் மாக்காண்மான் போற்றோர்மாண்
பாட்டேற்றான் சேய்வேட்போங் காப்பாட்டோர்—மாட்டேச்சார்
தீங்காஞ்சோம் பாந்தேம்பாத் தேன்பால்வேந் தாந்தீந்தேன்
பூங்கால்வாழ் வோம்பேண்போம் போம்.

௬௧. தெய்வநகை முன்றந்தான் றெய்வப் பிரதான
சைவநகை பின்றந்தான் சாற்றெனக்குச்—சைவமுடி
வாகியசித் தாந்தநகை தந்தா னதன்பின்மெய்
யோகநகை தந்தான்சே யோன்.

௬௨. பூவிழிப்பை நிட்டையெனுஞ் சைவணையும் புல்லுணர்வை
மாவுணர்ச்சி யென்னுன்ம வாதியையுந்—தூவுணர்ச்சி
யுள்ளவரா யெண்ணே னொருகுகனுக் காளாகி
நள்ளிருளை வெல்லுமொரு நான்.

௬௩. விழிப்புந் துயிலுமிலா மேனிலையைத் தானே
செழிப்புநிட்டை யென்னுஞ்சித் தாந்தம்—பழிப்பில்லா
வந்நிலையே யென்னிலையா மல்லார் நிலையயலா
மின்னிலைவே லோன்றயவு ளீர்.

௬௪. தோங்கடிந்த சித்தாந்தந் தூலமுதன் மூவுடம்பு
நீங்கிநிற்க வேசொலுமந் நேராகத்—தீங்கி

லொழிவி லொடுக்கமது முக்கழற்றி யோது
மிழிவிலினைதக் காய்நெஞ் சிருட்டு.

௧௫. இருளிரித்து வாலருளீ யெந்தைமுரு கையன்
றிருவுளத்தை நேடாச் சிறூர்தாம்—பொருளிவிட்டை
முன்னில்தான் கெட்ட முடிவனைம் வாக்குமன
துன்னலில்லை யென்றறிவா ரோ.

௧௬. வானோர்க்கு மேனோர்க்கு மன்னுங் குமரகுரு
வானோர்க்கு நான்றூச னேனன்மற்—றேனோர்க்குத்
தாசனினி யாகேன் றருக்கன்பு சாலார்க்கு
நேசனுமா கேனிஃதென் னோர்.

௧௭. ஈன்றூளின் மேலா மிரக்கமுள நச்செவ்வே
ளோன்றூ டுதித்தினிய நூனுவலத்—தேன்போற்
கிடைத்ததெய் வத்தமிழே கேளினையு நின்னைப்
படைத்தவனை யும்பழிச்சு வேன்.

௧௮. வேளா தொழிவார்கா ணொண்ணுத வேலிறைவற்
காளா கியவென் னளிநெஞ்சே—கேளானே
நற்றகரோ பாசனையை நாதனறி வித்தமையின்
மற்றையவெல் லாநீ மற.

௧௯. காமிகட்குத் தெய்வங் கருவேளே யேனோர்க்குச்
சாமிநச்செவ் வேளென்பார் சான்றோரச்—சாமியெனை
யுள்ளா திருப்பான்கொ லோகையுட னேவந்து
கொள்ளா திருப்பான் கொலோ.

அத்துவிதப்பொருள்.

௨௦. ஏகந் துவிதமெனு மெண்ணிருப்ப வத்துவிதந்
தோகமறு வேதஞ் சொனதாலவ்—வேகந்
துவிதமு மல்லாத சொற்பொருடா னேயத்
துவிதமென் றோர்த றுணிபு.

௨௧. ஏகமெனுங் கூற்றிற் கிறையொன்றே மற்றொன்றற்
கேகனுருச் சீவனுமென் றேநவில்ல்—பாகமிலா
வத்துவிதச் சொல்லிற் கருளிறையுஞ் சீவனுமே
நித்தியசம் பந்தமென னோர்.

எஉ. அத்துவித முப்மேக மாஞ்சொலுமொன் றேவேக
புத்திரனை யத்துவித புத்திரனென்—றித்தரையி
லோதுவழக் கில்லா தொழிந்ததுணர் வோர்க்குமிது
நீதவழக் காகு நிதம்.

எங. இன்மைப் பொருள்கோடற் கே † யகரம் வந்ததெனி
னின்மைப் பொருளகர மெண்ணல்லாச்—சொன்முன்
வருதற்கு மெண்மேல் வருமகர மன்மைப்
பொருளுதவும் வேறில் பொருள்.

எச. ஏகத்தின் முன்னகர மேய்ந்தே யனேகமென
வாகக்கண் டோமே யதனுனே— * யேக
மறுதலையா மின்மைகொளிற் சூனியமா மற்றே
தறிவதெனி லவ்வன்மை யாம்.

எரு. ஏகத்து முன்னகர மெவ்வா றிரண்டொன்றைப்
போகச்செய் தவ்வெண் புணர்கூட்ட—மாகெண்ணி
னத்தந் தரு ‡ கிறதோ வவ்வா றறைந்தத்துவி
தத்தகர முந்தான் றரும்.

---

† இது நகரத்தில்வரும் அகரம். * ஏகமறுதலையாமென்றதற்கு ஒன்றன்மறுதலை யிரண்டென்றும் என்பது பொருளென்க.

‡ இக் 'கிறு' நிகழ்கால விடைநிலையாம். இது:—மதுரைக் கடைச்சங்கத்தார்க்கு இலக்கணநூலாயிருந்த தொல்காப்பியத்தி லில்லாமையால் அச்சங்கப்புலவர் பாடிய பாட்டுக்களிலும், அக்காலத்து வேறு சிலர் பாடிய பாட்டுக்களிலு மில்லாமையாயிற்று. இதுபோல அத்தொல்காப்பியச் சூத்திரங்களில் வெளிப்படாக் 'கின்று' 'ஆநின்று' எனுமிடைநிலைகளு மப்பாட்டுக்களில் அரியனவாயின. பிற்காலம் இலக்கியங் கண்டவழி அக் கின்று ஆநின்று என்பவற்றையுங் கோடல் வேண்டுமென்று காட்டக்கருதிய சேனவரையர் "அவைதாம்—அம்மாமெம்மேம்" என்றற் றொடக்கத்துச் சூத்திரவுரையில் "உண்ணாநின்றனம்" உண்கின்றனம்" முதலிய வுதாரணங்களைக் காட்டினர். ஆண்டுங் கிறுவுக்கு உதாரணங் காட்டாராயினர். அஞ்ஞான்றதற் கிலக்கிய மவர்க்குக் கிடைத்திலது போலும். இலக்கியங்கண்டவழிப் பன்னூறேர்ந்த நன்னூலாசிரியர் "ஆநின்று கின்று கிறுமூ விடத்தினைம்பா னிகழ்பொழு தறைவினை யிடைநிலை," எனச் சூத்திரஞ் செய்தாரன்றே. அன்னணஞ் செய்தாராயினும், கிறு வசனத்தினன்றிச் செய்யுளகத்து வருதலுண்டோவெனின்,—அறியாது வினயினை: என்னை? ஸ்ரீ ஞானசம்பந்தர் தேவாரம் திருவீழிமிழலை யமகம் உ-வது திருப்பாட்டில் "பணிகி றேன்மிகு மாதையே" என்றும், ஸ்ரீஅருணகிரிநாதர் திருப்புகழ் க-ம் பாகம் கூஅ-வது திருப்பாட்டில் "அவிகிற சுடர்போலே" என்றும், சித்துவகுப்பில் "மொழிகிற வகையிது சிறிது பெற்றிலர் **** இருக்கிற சருக்கரை வருக்கைக தலிக்கனி" என்றும், வடுகநாததேசிக ரியற்றிய புன்

௭௬. ஒன்றுமற் றொன்றாக மாறுவது தானன்மை
யென்றறிதல் சாலுமனே கம்மெனுஞ்சொ-லொன்றிரண்டின்
சம்பந்தங் காட்டியவை தாண்டியஃ வெண்டொட்டுப்
பம்புநிரல் கண்ட படி.

௭௭. இச்சம்பந் தந்தன்னை யீனுதரக் கண்ணிருந்
தச்சுருவு மாவியுமொன் றாவருமோர்—நிச்சயம்போ
லாருயிருந் தேவு மனுதியே யத்துவிதம்
நீரிருமை யென்றுணர்த னேர்.

௭௮. ஏசுவிழி சேரொளியிற் கேசேறு தவ்வாறே
யாசுயிர்சேர் தேவிற்கு மாசேறு—தேசதுதா
னீங்கவிழிப் புண்டாகு நேர்போலவ் வாசொழிவி
லாங்கடியின் பேமுத்தி யாம்.

௭௯. அலியென்னு மோர்மொழிபெண் ணாணில்லை யென்ன
வலியதாய் நிற்றல்போன் மாசி—லொலிமறையி
னத்துவிதச் சொல்லுமிரண் டொன்றை யகற்றவொரு
சத்தியுள தென்றறிதல் சால்பு.

௮௦. இவ்வத் துவிதத்தை யேமுத்தான் மாவினுக்
கொவ்வப் புகலி னொருதேவன்—* றெவ்வமிலா
வத்தேவை விட்டதுவி தச்சித்து மன்றெனவா
மித்தீர்வன் மைப்பொருளா மே.

௮௧. அவ்வன்மைக் கேயப் பிரமாண முங்காட்டே
தெவ்விலிதைத் தற்சா திருசியமென்—றிவ்வுலகத்
தோதும் வடநூலே யொப்பென்னுந் தென்னூலே
யேதுமிதி லேத மிலே.

ளிருக்கும் வேளூர்ப்புராணம் துசீலச்சருக்கம் ௯-வது திருச்செய்யுளில் "திருடர்போ னீள்கடை **** தருகிறே னென்றுதாம் பூல மாதியாய்" என்றும், திருவிழாச்சருக்கம் ௯-வது திருச்செய்யுளில் "பண்ணுகிறதில்லை யென்று" என்றும், சூதசங்கிதை பஞ்சாக்கரமந்திரமுரைத்த வத்தியாயம் ௮-வது திருச்செய்யுளில் "பயங்குலவு மருத்தந்தான் வணங்குகிற தென்றுரைக்கப் படுமெற் றிந்த" என்றும், மானதயாகமுரைத்த வத்தியாயம் க௯-வது திருச்செய்யுளில் "துதியறுநிட் பலவாத மிருக்கிறதின் றெனச்சொல் லிவ காரத் திற்கு" என்றும் வருவனவற்றுள் வந்தவாறே பல்வேறு செய்யுளகத்தும் அக் கிறு வரூஉமென் றறிக.

* எவ்வம்=துக்கமென்பது பிங்கலிகண்டு.

அ௨. பிராமண னூனும் பிழியுநனி யுண்‡டப்
பிராமண னாகிப் பிழைசா—விராவணப்
பஞ்சமனுக் கொப்பாகு பண்புபோ னீத்தோனுஞ்
செஞ்சிவற்கொப் பாதல் சிவம்.

அ௩. ஒப்பா மிதுசமவா தத்துமுடி வோவன்றே
யெப்பாடு மற்றதிலை யெய்தியமா—துப்போ
ரடைமுடிவா மிவ்வரிய வத்துவிதந் தானே
கொடையுடைமெய் கண்டான் குறி.

அ௪. ஒன்றென் றிரண்டென்று மோரிரண்டு மேசேர்ந்
தென்றுமிங் கார்ப்போ ரிடர்களைந்த—நன்றி
மறவாம லேதாயு மானவரு மம்மெய்
யறிநாத னைத்துதித் தார்.

அ௫. இச்சமமென் சாமியத்தை யேவித்து வான்வினைதீர்ந்
துச்சிதமா யெய்துவனென் றேதிடுமே—மிச்சைசொலா
முண்டகமவ் வாறே மொழியுஞ்சை வாகமமும்
பண்டையிவற் றுற்சொனதும் பண்டு.

அ௬. ஒன்றெனற்குச் சுட்டு விரலினையு மோரிரண்
டென்றிடற்கஃ தோடொன் றினையுமிரண்—டொன்றுமென
வாட்டியொன் றுக்குதலுங் காட்டிம லத்துவிதங்
காட்டியதே கல்லாலிற் கை.

அ௭. அத்துவிதச் சொற்கிவ்வா றத்தங்கொள் ளாதேக
நித்தமெனின் முத்திபெறு நீர்மையினர்—மித்தை
யெனவாந் துவிதமெனி னின்பிலைசேர் வென்னி
னனகாம் பரமெலிவிற் றும்.

அ௮. ஆகலினிவ் வத்துவித வத்தம் பலவுள்ளுந்
தோகமில தேயென் றுணிபாமிஃ—தோகையுய
ருண்மை யநுபவத்திற் கொவ்வுநனி யோங்குகதே
வண்மை யருள்விழைவார் மாட்டு.

‡ அப்பிராமணனென்பதற்கு, இழிகுலத்திற் பிறந்து பிராமண கர்மங்களைச் செய்துகொண் டிருப்போனென்று சிலர் பொருளுரைப்பர். அஃதீண்டைக் கோடற்பாற்றன்று. பிராமணனாகப் பிறந்து ஊனும் பிழியு முண்பவனென்பதே கோடற்பாற்று.

௫௯. சுத்தமெனு மிவ்வத் துவிதப் பொருட்கமைவு
மத்து விலக்கணமு மற்றையவும்—வித்தைப்
பெருநூல் சிறுநூல்க ளாகப் பிறங்கென்
றிருநூல்கள் கூறுந் தெளித்து.

இன்னிசைவெண்பா. முற்றுமடக்கு.

௬௰. மாதவபி னாமனத்தின் மாலுளது மாலுளது
நீதமுண ராமனத்தி னீலுளது நீலுளது
பாதகமெ னாமடுகே சனடி பாடுணார்வி
லேதமிறை யேனுமிலை யே.

அத்துவிதப்பொருண் முற்றிற்று.

நேரிசைவெண்பா.

௬௧. தூவார் மலர்தூய்த் தொழுவார்க்கு மின்பொருளீன்
மாவான கற்பகமெம் மான்குகவேள்—பூவா
மவன்று டுதிமின்க ளார்கடனே நீங்குங்
கவன்றோடு நன்மாந்தர் காள்.

௬௨. என்றமிழை யுண்மடுக்கு மோர்ச்செவிய னைமுருக
னன்றறிவிக் குந்தூய ஞானகுரு—வென்றெழுபல்
பண்ணவர்க்கு மேலாம் பரம குருவெனற்குக்
கண்ணுதலே சாலுங் கரி.

௬௩. அழகாய தண்ணளியி னந்தணராய் வாழுங்
கிழவோர்காள் வேலேந்து கேடின்—மழவோனெப்
பண்ணவரு மெண்ணப் படுவோ னெனற்குமனைக்
கண்ணரியே சாலுங் கரி.

௬௪. மடவிய வார்முலையார் வண்டோளே நாளுந்
தடவியுழன் மாந்தர்காள் சாவா—வடல்வேலோ
னெண்ணு ரெவரையுமே தண்டிப்போ னென்றற்கெண்
கண்ணனே சாலுங் கரி.

---

* ‘திரு’ எனு மொழியை முதற்கட்கொண்டு விளங்காநின்ற “திருவலங் கற்றிரட்டு” “திருப்பா” முதலிய நூல்கள்.

கூரு. அம்பரனை நாடு மறிவுடையீர் செவ்வேளா
மெம்பரனை மிக்கழக னென்றறிதற்—கும்பரெலா
மாதரமுற் றேபுகழு மாற்றலுடைச் செங்கண்மால்
காதலியர் சாலுங் கரி.

கூசா. பல்லேடும் பார்த்திப் பழவுலகிற் சித்திகள்செய்
வல்லாரே தேவென்று மக்காள்வேல்—வல்லான்
றிடனுளமா சித்தரெலாந் தேடுசித்த னென்னக்
கடமுனியே சாலுங் கரி.

கூஎ. கட்டிளமை மாறாக் கடவுளாஞ் செவ்வேளை
மட்டில்லா மாவீர னென்றுசொல—வட்டவரி
முட்சூல் வசிறுழையா மொய்ம்புப் பெருவலிவெங்
கட்சூரே சாலுங் கரி.

கூஅ. வெண்டளையை யோராதார் வெண்பாவு மக்கவியு
மொண்டுறையும் பாடவலி யுள்ளாரோ—பண்டுலகி
ராழ்கவியோ லாருள்வே ளாற்றலுண ராவ்வேட்
சூழ்வலியுள் ளாரோ சொலும்.

கூகூ. யான்பிறந்த வூரா மிராமேச் சுரமங்கே
தான்செல்லே னந்தத் தலமேய—வேன்முருகை
யெங்குமுள தேவெனவு மென்கண்ணுறு முள்ளதெனா
லெங்கருது கின்றே னுவந்து.

க00. சேணூர்க் கினியதிருச் சேயவனை யோர்சிறிதும்
பேணாப் பெருமை பெருமைகொளும்—வாணா
ளறுமுன் னவனடியுட் காசை பிறங்கின்
வறுமையாம் வந்தவறு மை.

க0க. நன்செல்வ வேலரசை நம்பாதார் முன்னோன்மை
யின்செல்வஞ் செல்வ மெனுநம்பு—மன்பு
நிகழாணை மிக்குடையார் நீடுய்யு மாறு
துகளாகுஞ் செய்த துகள்.

க0உ. ஞாலக் கடறுண்டி ஞானக் கரைசேர்ந்த
சீலக் கனல்வரைப்பேர்ச் செல்வனையே—போல
முழுதுமக் குமரனையே முன்னுதல்கை வந்தோ
ரழுதிங் கலையாருய் வார்.

௧௦௩. கல்லாதார் மேம்பாடு கற்றார்முன் மங்குதலிற்
கல்லாதார் கற்றாரைக் காண்டலுமே—பொல்லாத
வஞ்சம் விளைப்பரென வாள்வேலோய் நானவர்கட்
கஞ்சமிலா நெஞ்சமுடை யன்.

௧௦௪. கற்றார்தம் முள்ளுங் கசடருளர் வேலோயுன்
னற்றாளி லன்புசெயு நற்குணமொன்—றற்றார்தாங்
கல்லாரே யாயினுமக் கற்றார்க்கு மேலோரிந்
நல்லா ரதுநட்பு நன்கு.

௧௦௫. குடமுனிக்கும் பாணினிக்குங் கோதில்லான் சொற்ற
வடமொழிக்குந் தென்மொழிக்கு மாறு—விடுமே
தணிகா சலமயிலே சம்முருகே சன்னென்
றணிகாவிந் நாட்டிலுறை தல்.

௧௦௬. வளம்பூ ரணமாமிம் மண்டலத்தி லெங்க
ளிளம்பூ ரணற்பாடு மின்பீர்—களஞ்சேர்
கலியிற் சிலமகமு மம்மணமுங் காசற்
றொலியிலக்க ணங்குறைபாட் டும்.

கட்டளைக்கலித்துறை.

௧௦௭. பண்டாய வொப்பில் சரித்திரந் தன்னைப் பராசரன்சேய்
கண்டாய வாறுசெய் காந்தம் புகழு மலாதுபெரி
துண்டாய மாயிர பந்தங்க ளில்லை யொடுங்குகவி
கொண்டாய புத்தக மேசில வுண்டெங் குருபரற்கே.

௧௦௮. தேயிர வோடு பகலுமில் சேர்தன் றிருவடியை
யாயிர மாயிர மாப்புகழ் மின்கவி யார்தமிழா
ஞேயிர வேம னதிகார மண்ணுநன் னுண்ணுணர்வாம்
பாயிர நூல்கள் பலவுந் தெரிதமிழ்ப் பண்டிதரே.

௧௦௯. முன்னிலா ருள்ளுண ராநினை நித்தனு முன்னிடுவோர்
முன்னிலா ரந்தக னோர்விடு தூதுவர் மோதவொளி
முன்னிலா வுங்களி யேமிகு மெற்கு முதமருளின்
முன்னிலா ருள்ள நடிக்கின்ற வாறு முககுருவே.

௧௧௦. முன்னிலா வேணி யுமன்றிட வானந்த முக்கணிதன்
முன்னிலா டீசன் கனல்விழி வந்த முருகநித

முன்னிலா முன்புடை யேனையு முன்னருண் மூடுநல
முன்னிலா ரோடிருக் கச்செயு மோநின்றன் முன்னமதே.

௧௧௧. சிறந்தேயு னல்லன்பு வாழ்க்கையி னுளுந் திகழ்ந்திடவே
சிறந்தேயு நிட்டை யிருப்பரைத் தேடித் தரிசிக்கினு
மறந்தேயு மின்ப வருமேயு மென்றுள வாய்மைகண்டு
மறந்தேயு மெள்ளுங்கொ லென்னெஞ் சுனைச்செம் மழமுனியே.

௧௧௨. திறவேல் செறிந்த பெருவயற் சேந்த திறப்பதொன்றைத்
திறவேல் விடுகென வேவீ தடாமற் றிறக்கவருண்
மறவேல் புகும்வரை யுத்தர கோசமங் கைத்தளிவாழ்
மறவேல் வதிகைத் திருவவின் ஞசெம் மழமுனியே.

௧௧௩. கட்டே யிருக்கு மெனைவிடு விக்கக் கருதளிநின்
கட்டே யிருக்கு மெனவுணர் வுற்றுனைக் கண்ணுமெள
கட்டே யிருக்கு முரனுள தோபசி கட்டிடத்திற்
கட்டே யிருக்கு முதனூன் முதலயிற் கையரசே.

௧௧௪. துதிக்கை முகவிளங் காளைதம் பியெஞ் சுவாமியென்று
துதிக்கை யெவரிடத் துண்டவர் சொல்லினைச் சொல்லினும
துதிக்கை யொழிகை யிலாததைக் காட்டுமுட் டோன்றுமினி
துதிக்கை யுறுபே ருலகைப் பழத்திற்குச் சுற்றரசே.

௧௧௫. ஓடி யறியா மனத்தரு முள்கப்ப னும்மகனுந்
தேடி யறியா வடிமுடித் தேநல்கு சேயவனைப்
பாடி யறியாத நாநறு நாக்கொல் பகலுமல்லு
நாடி யறியா மனநன் மனங்கொலுண் ணட்பினரே.

நேரிசைவெண்பா.

௧௧௬. முத்திமுதல் வேறென்று முன்னிடுவ தெற்றுக்குச்
சித்திமுதல் முத்திமுதல் சேயதனைச்—சத்தரனென்
னுத்தம மாவிளக்கி லேகொளுத்தி யுள்ளபகல்
வத்தியெனக் கொள்க மதித்து.

௧௧௭. ஆடுவார் பாடுவா ரன்பரொடு கூடுவா
ரோடுவார் தேடுவா ரூமர்போன்—மூடுவார்

நிற்பா ரிருப்பார் நெடுங்கூ ரயிலனரு
ளற்பா லடங்குமடி யார்.

ககஅ. பாவத்தின் மூத்துப் பகைமையினின் மூத்துநெடுங்
கோவத்தின் மூத்துக் குடிகெடுப்போர்—மாவித்தை
யாளர்க்கும் வாய்த்தற் கரிதா மிளம்பெருமான்
றாளுற்றாய் வாரோ சதா.

ககூ. பரம்பொருளெவ் வண்ணம் பரிசுத்த மோவத்
தரம்பெருகி னோரே சமான—பரம்பெறுவ
ரென்றறிந்தன் ஞாயமென்ப ரெம்மிறையா மாண்மகன்
றன்றுணையை விட்டுவிடா தார்.

கஉ0. ஆண்மகனு மெம்மிறையை யாசற்ற கண்ணாலே
காண்மகனே வியாக் கதிபுக்க—சேண்மகனென்
றோதற்கு மையமுள தோகனியி னோங்கவவன்
காதற்கு ளாயகருத் தே.

கஉக. மந்திரம் பேய்மை மருந்தறியேன் மற்றவர்செய்
தந்திரந் தேரேன் றமைமிக்கா—ரெந்தையாங்
கந்தனே போமளவிக் காசினியி னுய்த
லெந்தவா றேவறிகி லேன்.

கஉஉ. கடுத்தின்றான் சேயேபல் காலு மிவன்றான்
கொடுக்கின்றான் றன்பெனநீ கொண்டா—லடுக்கின்ற
வின்னு வினைத்திற்கு மீடு கொடுத்துய்ய
வென்னாலே யாமோ வினி.

கஉங. இம்மா நிலமற்று மெற்கில்லா தற்றிடநான்
சும்மா விருக்குமட்டென் றாக்கிறைநீ—சும்மா
விருக்கொணு தென்வேண்டு கோட்படியே செய்தி
திருக்கொணுர் வேலோய் தெரிந்து.

கஉச. வாய்க்கு மதுர மனக்கு விருந்துவன்
னோய்க்கு மருந்து நுகர்பசியைத்—தேய்க்குஞ்
சருமேன் செவிக்கினிதெஞ் சாமி குமாரப்
பெருமான் பெரிய பெயர்.

கஉரு. பேரம்ப லங்கண்டுன் பேர்பன்னி நின்றதுபோற்
சீரம்ப லஞ்செய்சிற் றம்பலஞ்சேர்—நேரந்தண்
ணார்தயவி னலணைக்கு மாண்டகையே செவ்வேளே
யார்தயவி னின்றிடுவேன் யான்.

கஉசா. தீயனேன் றீதெல்லாந் தேய்த்த சுரகங்கை
சேயனே நின்றன் றிருவடியி—னேயமே
யிந்தத் துறவா மிருஞ்செல்வ மீந்ததினி
யந்தத் துறவு மருள்.

கஉஎ. அன்புக்கன் பாநின்றெஞ் ஞான்று மணைத்தாளு
மின்புக்கந் தாவுனதன் பிற்கிங்கே—துன்புற்றே
யீன்றுளி னன்மை யிணையாக்குங் கொல்லோநின்
வான்றுள் விழைமயென் மனம்.

கஉஅ. புத்தற் புதவாழ்வார் புள்ளிருக்கும் வேளூருய்
முத்துக் குமாரனது முன்செல்வா—னித்தினநா
ளூறுகெடச் சேறலிடை யூறுதல் கண்டுபல
வாறெனுளம் வாடிற் றரோ.

கஉகூ. பொய்தபுக்கும் புள்ளூரெம் பொன்னயிலோய் நானுனக்குச்
செய்தகுற்ற மேதுமில்லை செய்திருப்பி—னெய்தறுக்கு
நீபொறுத்துக் கோட னினக்குக் கடனேயுன்
மாபதத்தை வேட்டன் மதித்து.

கஙO. தண்டை சிலம்பு சதங்கைக ளோலிடுநின்
னிண்டையங் தாட்போ திரண்டையுநான்—கண்டு
களிதலை மீக்கொள்ளுங் காலமெஞ் ஞான்றோ
வளிதுதைவே ளூர்முருகை யா.

கஙக. பந்த நிகளமது பட்டெனவே யொடிய
வந்தருளு மெந்தாய் மயிலீசா—வெந்த
வடிவையு நீயெனவே வந்திக்கு மெற்குன்
னடிதூர மாமோ வறை.

கஙஉ. நாட்பட்ட தேவருன்னு நாயகனெம் மான்குகனுக்
காட்பட்டு ளாரை யவமதிக்குங்—கோட்பற்

றுடையூத்தை வெந்நெஞ்ச மொல்லைநம ஞர்காய்
கடூரர்க்கப் பேய்வாழ் கடறு.

கஙஙு. தயவுறு நெஞ்சச் சடக்கரதே வைச்சூழ்
நயவரே ஞாயமெது மின்றிக்—கயவ
ரொருகன்னந் தாக்கின்மற் றொன்றுங் கொடுமின்
றிருமன்னு நுங்கட் சிறந்து.

கஙச. அறுமுகனை நிந்திப்போற் காணி னவன்வா
யிறுமா றடக்குகவன் பேய்ந்தோர்—வறிதே
விருநற் செவிமூடி யேகவுண்ணெஞ் தேந்தல்
கருதித்தண் டித்தல் கடன்.

பின்முடுகு—பல்சந்தம்.

கஙரு. பூரணத்தைக் கோடற்கென் புத்திரவா வாவென்றுன்
ஞாணச்செந் நாத்தா னமையாதோ—வாரணச்செந்
தோகையிறை வாநெடிய சோதியயி லாவரைவி
லீகையுடை யீசநவி லே.

கஙசு. ஔவினுரு வைத்தெரிவா னன்றேட்டை யாராய்ந்த
விவ்வறிவி லிக்கா யிரக்கணக்காத்—தெவ்விறமிழ்
பாடவுயர் நூலுணர வேபணிய பாதவருள்
கூடவரு வாறுகொல்கு கா.

கஙஎ. வென்றிவடி வேல்பிடித்தம் விஞ்சுமயி லூர்காளா
யன்றுசொன நின்மொழிமூற் றுங்கால—மென்றே
வெனமா கவல்கூ ரெனுளே மகிழ்மா
நனவே யனைதீ நவில்.

கஙஅ. வம்பார் கடம்பணிந்து மஞ்ஞை வருகாளாய்
நம்பார் வழிகடந்த நாளுன்ற—னம்பூ
ணடிவாழ் வினையே யடைநா டொலையோ
படிறே னறிமா பகர்.

கஙகூ. எந்தா யருள்வள்ளிக் கேற்றதலை வாவென்னுட
செந்தா மரைப்போதைச் சீறுநின—தந்தா

டடதா ஙிடதா தடதா வெனவோர்
நடமா டிடவே நடி.

கச0. சேண்மதியு நாணவரு செம்முகமு முன்னுநரைக்
காண்விழியு முள்ள கதிர்வேறும்—காண்மை
கிளர்ந்த கடம்ப கிளம்பெ னகந்தை
களைந்தி டுவந்து கவிந்து.

கசக. அடியார்க் கெளியனென வன்புநனி செய்யும்
வடிவேற் பெருமனெனுண் மல்கு—கடியாங்
களிப்பை யளப்பில் கருத்தை நிசத்தை
யொளிக்கு மிருட்டை யொடுக்கு.

கசஉ. எப்பாடை யுள்ளாரு மெத்தேயத் தெண்ணிடினு
மப்பாடை தேர்ந்தேயங் கங்கருள்வே—லப்பா
விளாத கருத விதைத வடுறு
கொளாவொ ருவீடு கொடே.

கசங. சந்தகவின் பார்தெய்வத் தந்திதலை வாமயிலூர்
கந்தசிவ னேநிற் கருதெனக்குத்—தந்தருடி
யண்டர்பு கழ்ந்திடு னந்திக ழுங்கழல்
கண்டும கிழ்ந்திடு கண்.

கசச. என்னுடைய நாயகமே யெங்குமொரு பூரணமா
மின்னெடிய வெஃகரசே வேண்டெனக்கா—லின்னளியிற்
றந்தரு ணின்கெழு தண்கழல் கண்டணி
கந்தரு மிஞ்சுத கை.

கசரு. காண்டொறுங் காண்டொறுங் காமுறற்கா முன்னடியே
வேண்டெனது முன்னெடிய வேன்மழுவே—ண்டுரையாய்
பொய்த்திட லற்றவிர் புத்தறி வுக்களி
துய்த்திடுயெ னச்சொலொர் சொல்.

கசசா. கடியார் கடம்பணிந்து கானலயி லேந்தித்
தொடியா ரொடுவருவோய் சூழ்ந்துண்—ணடியே
தனதத் தனதத் தனதத் தனதத்
தனதத் தனதத் தென.

௧௪௭. வாடா மலர்சூடா வாரயில்லை யேந்தியெனைக்
கோடா யிருவரையுங் கொண்டாய்வந்—தாடாய்
தனதந் தனதத் தனதந் தனதத்
தனதந் தனதத் தென.

கட்டளைக்கலித்துறை.

௧௪௮. தமிழ்வளந் தேர்ந்த குமர குருபரன் றன்மனத்தின்
புமிழ்வளங் கூறும் படிக்கருள் பாலித்த வுள்ளங்கொடுள்
ளிமிழ்வளங் காணவென் கண்ணொரு நட்ட மிழைத்திசைந்து
கமழ்வளங் கொள்குய வேனற் கொடிச்சியங் காவலனே.

௧௪௯. அவிமுத்த மேய குமர குருபர னையவென்றுன்
பவிமுத்த வொண்ணகை வள்ளிகொண் காவின் னருட்குயினாய்க்
கவிமுத்த ரீசுர வானந்த தாண்டவ கந்தவென்றன்
கவிமுத்த மேயருள் காமுற்று நிற்குமென் கண்மணியே.

௧௫௦. பூமணை நாறுநின் பொன்னடி நாட்டப் புனிறுகொண்டே
யூமணை நாறுபெண் ணல்குல் விருப்பை யொழித்தவெற்குச்
சாமணை நாறுதன் மேவாப் பரகதி தந்தருளாய்
பாமணை நாறுசெந் நாவா குமார பராபரனே.

௧௫௧. அரவை விரும்பி யணிமணி கண்ட னருங்குருந்துன்
வரவை விரும்பி யிருக்கின்ற வெங்கண் மனம்புணர்க்கும்
விரவை விரும்பி யெழுந்தரு ளென்பவர் வீழுமருட்
பரவை விரும்பி யுலம்பெனை யாளென் பராபரனே.

௧௫௨. கடிய விருமனந் தேடாவு னின்பக் கழலிணைகாண்
கடிய விருமனந் தாரா யெனக்கொலி காட்டுசிலம்
படிய விருமனஞ் சிந்தைசெய் யாதி படைத்தவகம்
படிய விருமனஞ் சென்னி புடைத்த பராபரனே.

௧௫௩. சாங்கட்டி லேகிடந் தோய்வார் செயறழை யாதெற்குனன்
பாங்கட்டி லேகிடந் துய்புத்தி யீயா னாரளித்த
தீங்கட்டி யேகுற மான்பக்க நாடர சேசிறந்தோர்
பாங்கட்டி டாதணைத் தாள்குக னேயென் பராபரனே.

கருச. ஆய்ந்தறி யும்படி சொன்னூ லுணர்ந்திங் கழுங்குமன
மோய்ந்தறி யும்படி யோதுங் கடவு ளுரைபிடித்துள்
ளேய்ந்தறி யும்படி நிற்பார் பெருமை விரக்கவெள்ளம்
பாய்ந்தறி யும்படி வாவெனுட் கந்த பராபரனே.

கருரு. அடிக்க வனேக கணங்கணால் வாச்சிய மானந்தமா
நடிக்க வனேக கணங்கள் விருதுக ளூற்புறமும்
பிடிக்க வனேக கணங்கணற் பாடகர் பின்னுமுன்னும்
படிக்க வெனவெதிர் வாராய் குமார பராபரனே.

கருசு. கொடியா னினைப்பினுங் கெட்டாத சீர்த்தியங் கோழியணை
கொடியா னெனைக்கொள்க வென்பார் தமைக்கொள் குகவென்கவி
படியா னகத்தை விழைவைகொல் கந்தன் பலரளவிற்
படியா னெனச்சொறுன் னூற்பொருளேயென் பராபரனே.

பின்முடுகு—பல்சந்தம்.

கருஎ. பேயணை மங்கையர் வார்முகிழ் வன்முலைப் பெட்புவந்து
பாயணை துன்ப மொழிந்தது போலென் பழமலந்தான்
தீயணை மேவிடு நாளெது வேதொரு தீதுமிலா
நீயணை நாளெது கூறுதி மான்மக ணேடரசே.

கருஅ. நோயுரு வாமிப் புலாலுடல் சேதித்து *நுன்னருளிற்
றோயுரு வேற்றிட வல்லனு மல்லேன் சொலார்மறையு
மேயுரு விழ்தலின் ஞானமு மூதெனு மேபரிவோர்
தாயுரு வாயகு காசெயு மாறெது தானருளே.

---

* உன், நின் எனும் பொருள் பயக்கத்தக்க "நுன்" எனுமிது சுந்தர மூர்த்தி சுவாமிகள் தேவாரத் திருமுறையில் "நொந்தா வொண்சுடரே நுனையே நினைந்திருந்தேன்" என வருதற் கண்ணுமுளது. "சலந்தரன் முதலா நுன்குலத் தலைவர்" எனத் தணிகைப் புராணத்திற் சீபரி பூரணப் படலத்து கருரு-வது திருச்செய்யுளிலும் வந்துளது. பிறநூற்கண்ணு முண்டு. இவ்வாறு வருவழக்கறியா வுரையாசிரிய ரொருவர் "சொல்லெழு வென்பது சொல்லிலக் கணத்தொடு—புல்லா தாகிய புகர்படு மொழியே." என்ற தண்டியலங்காரச் சூத்திரத்திற்கு இச்சொற்புக்க வொரு செய்யுளைத் தானே யுதாரணமாகக் காட்டி. அதிலுள்ள "நுனக்கு" என்பதை வழூஉச் சொற் புணர்க்கப்பட்டதாக வுரைத்து வைத்தார். அதற்கது காட்டாகா தென மறுக்க. பன்மைக்கு நும்மெனுஞ்சொல் வரூஉமென் றுணர்த்திய தொல்காப்பியனார் முதலிய இலக்கண நூலுடையாரும் ஒருமைக்கு நுன்னென்பது வரூஉமென் றுணர்த்தாமைக்குக் காரணம் யாதாமெனின்,— இதுபோன்ற அடிப்பட்ட சான்றோர் வாக்கிய மவர்க்குக் கிடையாமையே யஃதாமென்க.

௧௫௯. ஒளியே விழைந்து சுகத்தி லுலாஞ்செய லொல்கியல்குற்
களியே விழைந்து நசிப்பவர் காணுக் களிப்பினையென்
னளியே யுளநீ கொளவா வெனையே யடையெனவே
விளியே விளியே துணிகா னுதிவேல் விறலரசே.

௧௬௦. மொழியே கரும்பு விழியே சுரும்பெனு முன்னியல்குற்
குழியே விழுந்துழி தந்தழி காமுகர் கூறுவஞ்ச
வழியே நடவே னுனையே தொடர்வேன் மருவியநோ
யொழியே யருளே கொடுவா மயிலே றொருதுரையே.

௧௬௧. பலநோய் விளைவதற் கேதுவென் னென்று பகுத்துணரின்
மலநோய் தனைமுத லாயுள்ள கன்ம மலமெனவாங்
குலநோய் குடிநோய் குணநோ யிலிநீ குபிலதனோர்
சலநோய் தொலைமா றருளாய் பரபூ தரகுகனே.

௧௬௨. பறந்து திரிகின்ற பாழ்த்தநெஞ் சோடு படுந்துயரை
மறந்து திரிகின்ற நல்லார்கள் வாழ்க்கை மருவிடவே
பிறந்த வெனெஞ்ச மடங்கி யுறங்கல் பெறும்படிநீ
சிறந்த வரம்பு ரிகந்த சிவந்த சிலம்பிறையே.

௧௬௩. அலைந்த மனத்தக மேபிர பஞ்ச மனைத்துமது
கலைந்த மனத்தக மேசுக முண்டெனக் கண்டுணர்நான்
மலைந்த விடந்தி டநின்று பிறங்க மனஞ்செய்துழாய்
மிலைந்த முகுந்த னருஞ்சு தையன்பு விரும்பரசே.

௧௬௪. திருத்த முளமறை யாகமந் தேர்ந்து சிவமெனுஞ்சொற்
கருத்த மொருபிர மஞ்சூ ழதுகுக னுமெனக்கொள்
கருத்த ருளத்தி லிருக்கு மளப்பில் களிப்பினையே
பொருத்த வெனக்கு மளித்தி யுயுத்த புரிப்பொருளே.

௧௬௫. அளக்க வமையாத வண்டங்க ளெல்லா மடங்குமுன்றன்
விளக்க வருள்வெளிக் குள்ளதற் குள்ளென் விளைவடக்கிக்
கிளக்க னினைத்தன் மறத்த லுமற்ற கிடக்கைகொடாய்
துளக்க வயிற்க ரவத்த நிரப்பில் சுகக்கடலே.

௧௬௬. அறுதி மலமுத்த ளைய நினதடிக் கன்புடையென்
மறுதி கரண மெலாந்தப நின்றுன் மகாமவுன

மெனுது கனுக விராவ லெனாள்சொ லிருதவிணோர்
மனுது வளாவ யிலாசு ரசேனை மனோரதனே.

கசுஎ. அந்தர மோவிடை செந்துவ ரோவித ழல்குழலோ
மந்தர மோமுலை யென்றுழல் வோர்செல் வழிப்புகுதாச்
சுந்தர நெஞ்சம கிழ்ந்திட வந்தருள் சொந்தமொடா
லெந்தர நன்குணர் கந்தநி ரந்தர வெண்குணனே.

கசுஅ. வெய்ய பகைக்குப் பெரும்பகை யாய்நல்ல வேட்கையினுக்
குய்ய வருளுநட் பாயுள்ள சேந்தவென் னுண்ணடிவா
தைய தனத்தன தைய தனத்தன தையதனு
தைய தனத்தன தைய தனத்தன தையெனவே.

கசுகூ. கனதன வள்ளிகண் டேகளி கூரொரு கட்டிமுத்தே
யெனதன னெஞ்சங் குளிர்ந்திட வோர்நட மேபுரியாய்
தனதன தத்தத் தனதன தத்தத் தனதனனு
தனதன தத்தத் தனதன தத்தத் தனவெனவே.

நேரிசைவெண்பா.

கஎ0. பிமரங்கா ணும்போது பெட்பொடுகொள் கூற்றின்
சமரங்காண் முன்னே தவம்பே—ணமரங்கா
ளோங்கார நாட்டா யொளிர்சிவலிங் கத்துநமை
நீங்காத சேயையுள்க னேர்.

கஎக. தாமாலைக் காதுருகன் முள்விழைவோய் வேள்வாடும்
பூமாலைக் கின்பம் பொழியுமெனி—னுமீயும்
வாடாத பாமாலை வம்பாமோ நன்னீதி
கோடாத நீயே குயில்.

கஎஉ. விருத்தியறு சேய்மையினும் வேண்மனைவி மக்கள்
கருத்துநல மாறியகா லத்துந்—தரித்திரநோ
யுற்றகா லத்து முனைவிரும்பு வார்கொள்கை
நிற்குமோ வேலோய் நிலைத்து.

கஎங. எல்லிருக்குங் கண்ணல்லு மல்லிருக்குங் கண்ணெல்லு
மில்லிருக்கும் பூவி லிராவாறு—வில்லிருக்கும்
வென்றி யயிலோயுன் மெய்ந்நடையும் பொய்ந்நடையு
மொன்றி யிராவெனலென் னோர்ப்பு.

க௭௪. கனவி னனவுமலர்க் கண்டிறந்து காணு
நனவிற் கனவுமிலா ஞாயம்போன்—மனசை
யுலகிற் பரமும் பரத்தி லுலகு
மிலையென்ப சேயின் பினர்.

க௭௫. இறக்கவொண் ணாதெனவே தேடுபடித் தேமேற்
பறக்கவெண் ணெஞ்சீரிப் பாடேன்—றிறக்கவருள்
செய்யுங் குகனும்முட் டேசா யுளன்காணி
னுய்யுந் திறமுண்டா கும்.

க௭௬. நூற்றை யடுத்தபத்து நூற்றோசை கோடல்போ
லூற்றை யொழிக்கு மொளிமுருகன்—காற்றண்மை
யுற்றவனைச் சார்நல் லுயிரு மவன்பெயரே
பெற்றுய்யு மீதே பெரிது.

க௭௭. குறுநாற்றி லேதுங் குறையெண்ணைவ் வோசை
பெறுமாற்றல் காணாத பெற்றி—யுறுமாறே
யம்முருகன் றன்மைகுறை யான்மாவுங் கீழ்நீர்த்தா
மிம்முறைமற் றெண்ணுயிர்க்கு மே

க௭௮. நூறொருதொண் ணூற்றையுந்தொண் ணூறிழியெண் யாவையு
வாறுதனு ளாக்கிமே லாமோவவ்—வாறுகுகன் [மெய்
முத்தரையும் பெத்தரையு முற்றி றனுளடக்கி
யத்துவித மாயிருப்ப னோர்ந்து.

க௭௯. வேந்தைக்குச் சக்கரமீ வேந்தை நெடுஞ்சூல
மேந்தைக்குச் சேய்க்களிநல் கெம்மானைத்—தோந்தைக்கு
நெஞ்ச நினைத்திடுமோ நீடாக்க முற்றிடுமோ
செஞ்சொ னயமுடையாய் செப்பு.

மடக்கு. (யமகம்)

க௮௦. ஆனை யுரியானை யன்பி னுரியானை
மானை யணிவானை மாவானைக்—கோனையுயர்
தந்தையெனும் வாயானைத் தாழார்க்கு வாயானை
யெந்தையெனும் வாயோ னியான்.

க௮௧. வேட்போர்வாழ் வுள்ளானை வேளார்வாழ் வுள்ளானை
நாட்போர்கா ணல்லானை ஞாயமிலா—வாட்போர

ரூட்டி னயிலானை யோகை யயிலானை
யீட்டின்பாக் கொண்டோ னியான்.

கஅஉ. ஓங்குவரை யில்லானை யொப்புவரை யில்லானைத்
தீங்கினர்கண் ணில்லானைச் சேயழக—னோங்குகனை
யேசி லருளானை யெண்ணா ரருளானை
யீசனெனக் கொண்டோ னியான்.

கஅ௩. எத்துநருட் கண்ணானை யேத்தாருட் கண்ணானைக்
கூத்தரனார் நீட்டுமயில் கொண்டானை—நீத்தளியே
கொண்டார்க்கு மஞ்சானைக் கூடெவர்க்கு மஞ்சானை
யெண்டேவாக் கொண்டோ னியான்.

கஅச. ஆறம் முடியானை யந்தின் முடியானைக்
கூறின் மொழியானை கொண்டானை—வீறுகொள்வேன்
மின்சிவப்புக் கையானை மேவினர்க்குக் கையானை
யின்செருக்கிற் சேர்வோ னியான்.

கஅரு. கூடுநர்சொற் கேளானைக் கூடார்சொற் கேளானைச்
சூடுதொடைத் தோளானைச் சூரொடுபோ—ராடுதொழின்
மங்கமனம் பண்ணானை மாசுவையும் பண்ணானை
யெங்கணுமே சூழ்வோ னியான்.

வேறு.

கஅசா. பணநல்கு வோருற்றுற் பார்ப்பார்தங் கோவி
லணிவயவர்க் கொண்டாடு வார்காண்—பணநல்கார்க்
கேது முதவா ரிவர்க்கும்பொன் வேசிகட்கும்
பேதமென்னை வேன்மழுவே பேசு.

கஅஎ. இருப்புள்ளார் கையேற் றிலாவன்பர்க் கன்பு
பெருக்குதளிப் பார்ப்பாரே பீழை—முருக்கி
யிகபரத்து மேயுய்வா ரென்பதின தன்பர்
பகையறுத்தாள் வேற்கைப் பரா.

கஅஅ. காட்டரணே நீரரணே கல்லரணே வெள்ளிடையின்
மோட்டரணே கொள்ளினுமென் மொய்ம்பியமன்—சீட்டு
ரெய்திடுபோ தோரரணு மில்லையக ணென்முருகன் [டையா
கையடைசேர் கட்டைக் கருது.

கஅக. ஆக்கையள வேயுன் னதிகார மாக்கைவிடிற்
றூக்குநமன் றன்னதிகா ரங்கண்டாய்—சீக்கிரமே
யென்னுடைய நாயகவே லீசுரனுக் காட்படுதி
யன்னமனூர் தாக்க லற.

கக௦. பலமேவு மக்களுருப் பட்டுளநீ யீண்டுப்
பலவாறு சிந்தித்துப் பார்த்த—கலதியென
வோடி யுழலாதே யுட்புலத்து ளோருகனை
நாடி யிருத்தி நடந்து.

ககக. புறக்கோயில் செல்லும் புலந்தோறும் வாரா
திறப்போர்க்கு முண்டிதயக் கோயில்—மறப்போர்க்
கிரண்டு மிலைநினைவோ ரேர்ப்புறமுங் கண்டிட்
டிரண்டுநனி நோக்கல் சிறப்பு.

ககஉ. அகக்கோயி னிற்ற லதிகமுறின் மற்றைச்
சகக்கோயி னேமந் தடையே—சுகக்கோயி
னிற்கு மொருகுகனை நெஞ்சிருத்தி யுய்யோகங்
கற்கும் விவேகி களுக்கு.

ககஙு. விழிப்புண்டா மாயின் விளங்குமயிற் கையன்
பழிப்பில்பூங் கோயிறனைப் பார்த்து—விழிப்புன
லூற்றெடுப்ப மேல்வலம்வந் தோசையுடன் வீழ்ந்தெழீஇ
நீற்றினையிட் டுள்ளடக்க னேர்.

ககச. அருள்பழுக்குங் கற்பகமா மாண்மகனை வெஃகா
விருள்பழுக்குஞ் சோம்புடையார்க் கிந்தத்—தெருள்பழுக்கு
முள்ளும் புறமு முயர்வாகா வென்பதிதந்
துள்ளுந் துயர்வென் றுளர்.

ககரு. உடம்பழகு காட்டி யுலாத்தரு பேதா
யுடம்பழகெஞ் ஞான்றுமுண் டோசொல்—கடம்பழகன்
கால்பிடிக்கு நல்ல கருத்தழகு கோடியிது
கோல்பிடிக்கி னுஞ்சால் குழகு.

ககசா. நற்குடி வந்தவெழி னீரீ யாண்பூட்டுச்
சொற்குடன் பட்டச் சுகங்கருதி—னிற்கின்

றருங்குகன் வாழ்வண்ணு தாஞ்சூ லொடுபல்
விருங்கலா மேமே விடும்.

கககஎ. நற்குடி வந்தவெழி னம்பிரீ பெண்பூட்டுச்
சொற்குடன் பட்டச் சுகங்கருதி—னிற்கின்
றருங்குகன் வாழ்வண்ணு தாங்தொய் வொடுபல்
விருங்கலா மேமே விடும்.

ககஅ. தூண்டிற் பசைவிழையு மீன்பெரிய துன்புறல்போ
லீண்டுப் பெருந்துயர்சிற் றின்பருமே—காண்டறுணி
பாதலினம் புந்தியுளீ ரத்துன் புறுதுகுகன்
பாதநலஞ் சேர்மின் பணிந்து.

ககக. ஆசில் பரிபூர ஞானந்த போதத்தி
னேசி றுறவிற்சிற் றின்பிழிவைப்—பேசினோன்
வாதுளதே லவ்விளக்கம் வாசித்துத் தீர்ந்துகுகன்
போதடிசேர் மின்களளி பூத்து.

உ00. பதக்கண்டா பண்பா வலங்கற் றிரட்டின்
முதற்கண்டம் பாடு முருகோன்—பதக்கண்டா
மின்புனது கண்ணுறுமா றேதி லருணோக்கு
மன்பருநின் முன்வருகு வார்.

உ0க. யாப்பி னிலக்கணமும் யாத்த விலக்கியமும்
யாப்பொலிபல் சித்திரமு நச்சியல்போய்—மூப்போ
தலங்கற் றிரட்டினிரண் டாங்கண்டம் பாருன்
விலங்கைத் தறித்து விடும.

உ0உ. மன்பதையெல் லாமாள்வேன் மன்னே நினதங்கா
லின்பதுமம் விட்டுவே றேபுத்தே—டன்பதமுட்
டாழை விரும்புஞ் சரீரியெனு மஞ்சிறைவண்
டேழைமதி யென்று மிவண்.

உ0௩. என்பெருமா ளும்வள்ளா லேராா் மயிலுகைப்போ
யுன்பொருவி லாமுகத்தி னுக்குலகுய்—யன்பர்
மதியை யுவமிக்க மாண்பினது செய்த
முதியதவ மென்னீ மொழி.

௨௦௪. ஒளிசான் முழுமதியே யுன்னைமட மின்னு
ரளிவாய் முகத்திற்கொப் பாக்கத்—தெளிபுலவ
ருண்டதனுற் சேய்முகத்தை யொப்பிடே னிற்கொருநீ
யெண்டிசையெ லாமியங்கி னும்.

௨௦௫. கூழைச் சிகியூருங் கோனின்கட் டயளியர்
பீழைக் கடலாம் பெருக்குணுமுன்—கேழைக்
கடைக்கட் குளிர்ச்சியன்பர் கண்ணிருக்கும் வெப்பை
யடக்கி யருள்புரியு மால்.

௨௦௬. வன்மையுங் கூர்மையு மில்லா மதனம்பு
சென்மவுயிர் வெல்லுஞ் செயல்வியப்பே—பொன்மையயில்
வேலோ யதினும் வியப்புன் னிணைப்படியர்
பாலாய பந்தம்வெல் பண்பு.

௨௦௭. ஞாயிறுகண் டாங்கு நனிகண் டிறுமாக்க
வேயெனுள் வந்தருள்செய் வேலோயே—யோய்விலா
துன்னரிய தீயரஞ் ரோட்டி நலம்புரியு
நின்மதியி னோர்தானென் னீர்த்து.

௨௦௮. நல்லார் விரும்புநெடு ஞாங்கரவிர் கைக்காளாய்
பல்லா யிரவுலகும் பன்னரிய—வில்லார்
வெளியி லடங்குநின் மெய்ம்மை யடங்க
வுளதின் றெனவுணர்த லுப்பு.

௨௦௯. சீர்த்த திருமலிநச் செவ்வேட் பெயர்ப்பெரியை
கூர்த்த வயிலோயுன் கோதிலடி—பார்த்தனிவ்
வீயுண் மறைகளிம் மேலழுகென் றேருநமக்கு
மேயுமென வாடினவா லிங்கு.

௨௧௦. மைத்த விழிமானே மாமாய விவ்வுலகங்
கைத்த மனத்தவர்கள் காமுறுமின்—பைத்தருசெவ்
வண்ணலயி லோன்சொல் லமுதநுகர் வோர்மதியின்
றண்ணமுத நச்சுவர்கொல் சாற்று.

௨௧௧. பூவளிகள் கிண்டுகுழற் பூவாய்செவ் வேளடிமஞ்
சாவளியை நோக்கமக வானுக்கு—மோவலறச்

செப்ப வணங்தற்குந் தீட்டவொரு வீரியற்குந்
துப்புவலி யுண்டோ சொலாய்.

௨௧௨. மழைமதர்க் கண்மானே வண்பாம்பே பாம்பின்
குழைநடைக் கால்காண் குணம்போ—விழைவள்ளி
மன்னுலையா மாண்பினையும் மன்று னறிமோமற்
றென்னவோ யானறிகி லேன்.

௨௧௩. சித்தப்பெண் ணேபெற்கர் சேயிடநீ தூதுசென்று
முத்துப்போ லுன்னன் முகம்வேர்த்துக்—குத்துப்பட்
டேர்வன்மைக் கொங்கைகுழைந் தேவந்தாய் நான்செயலிங்
கோர்கைம்மா றுண்டோ வுரை.

௨௧௪. குறநீ ருறைமீன் குளிர்நதிகண் டாங்கு
மறுநீ ருடையென் மனது—நறுநீ
றணிமேனிச் செவ்வே ளடிகாணிற் கொள்ளுங்
கணியாமெய்ப் போகக் களி.

௨௧௫. முறுக்கவிழு மொட்டிண்டை மூடுதடஞ் சூழுங்
குறுக்கமறு காளத்திக் கோவில்—சிறக்கவுறை
வென்றிக்கை வேலவனை வேண்டென்னை நோக்காயே
லென்றுக்க மெவ்வா றிறும்.

௨௧௬. சுழித்தோடும் பொன்முகலித் தொன்னதியின் றண்மை
செழித்தோங்குங் காளத்திச் சேயே—விழித்திங்கு
செய்தவற் றுன்றந்தை செய்தகதி யைத்தானே
வெய்தெற்குஞ் செய்வா யிசை.

௨௧௭. பாட்டளிக டேனுண்டு பாடுந் திருவாலங்
காட்டரனார் தந்தவிளங் காளாயென்—பாட்டுத்
தமிழ்த்தனித் தேவுன் றயவன்றி யென்னோய்
துமித்தருள்வா ருண்டோ சொலாய்.

௨௧௮. காணார் திருவாலங் காடா ரயினுதா
வாணர் பணிசெம் மலர்ப்பாதா—நாணு
றுனக்கய லானேமற் றோராத பேயோ
வெனக்கயல்போ னீநிற்ப தென்.

௨௧௯. எங்கு மிருக்கின்ற வெம்பெருமா னேசேயே
கங்குல் பகலுனையே காமுறுநீர்—பொங்கு
மௌனநெஞ் சஞ்சிறிது மேங்காமே செய்த
ஊனநெஞ் சின்கடனன் றே.

௨௨0. வள்ளி மணவாளா மாசி லருளாளா
புள்ளி மயிலூரும் பொற்புலவா—வள்ளலைவேன்
மன்னாவுன் வாழ்வுக்கே மாலானேன் கொள்ளாயே
லென்னாகு மென்னிலைமை யிங்கு.

௨௨௧. பகிர்முகத்தே தேடு பதுமத்தா னுக்குந்
துகிர்நிறக்கண் மாலுக்குந் தோன்றா—தகமொளித்த
சென்னியுஞ் சேவடியும் போலுமோ வெற்குமுன
தின்னருள்கொள் வேலோ யியம்பு.

௨௨௨. அளியாத்த நீப மணியுன்றாள் கண்டு
களியாட் டயர்கின்ற கால—மெளியேற்குத்
தூரமெனி னெஞ்சந் துடிதுடிக்குஞ் சூரடுமா
தீரவிரை விற்றயவு செய்.

௨௨௩. அஞ்சிறைய மஞ்ஞையுன் றாண்டவனென் றாண்டவனே
நஞ்சுறைநீர் மீன்போல நான்மயங்கி—னஞ்சிறுவ
வஞ்சற்க வஞ்சற்க வென்றருளா வாறெனவன்
செஞ்சொற்க ளானன்கு செப்பு.

௨௨௪. இருள்போல் விராயமல மெற்றியருள் செவ்வே
ளருள்வாதி யென்னகமே யார்ந்த—மருள்கண்டு
நேடி வராரீரென் னேரி லவன்கொடியா
யாடிவருங் கோழி யறை.

௨௨௫. இழிவில் பெருங்கருணை யீசனெனுஞ் சேயோ
னழிவில் கருணைவிழைந் தாசில்—கொழிதமிழ்சொன்
னாவா ரருணகிரி நாதாவுன் றேவென்னை
மேவாத பண்பென் விளம்பு.

௨௨௬. நாடுமதி காணூஉ நார்நறிதீ கந்தனையே
பாடுமரு ணாசலப்பேர்ப் பண்ணவனே—பீடுடையுன்

றேவனையே நம்பிடுமிச் சிந்தையனை யன்னவனன்
காவனையா வாறென் னறை.

௨௨௭. மெய்யடியார் சூர்தபுத்து மின்னும் விறல்வேலே
தொய்யடியா னுயபூமென் றன்பிரியச்—செய்யடியா
னுங்குமரன் றுன்வந் தருளா திருத்தலெவ
னேங்குமரு ளானன் குறை.

௨௨௮. அளப்பரிய சத்தியெனு மாரயிலே யென்ற
னிளைப்பழிய வாளுன் னிறைவன்—வளப்பவருள்
காட்டானே னுன்சேர் கதியென்னு முற்றவருட்
கூட்டானே நீயே குயில்.

௨௨௯. பெருங்கருணை யாகப் பிறங்கெந்தாய் வல்லீ
யருங்கரிமின் னேயெனையா ளப்ப—னிருங்களிவே
ளெண்ணு திருப்பினினி யென்செய்வேன் சொன்மின்க
ளுண்ணூர் பெருக்கி யுவந்து.

௨௩௦. தாமரைக்கு நீரன்றிச் சார்பிலையவ் வாறெனக்கும்
போம்வரைக்கு நின்னையலாற் போக்கில்லை—யோமுறைக்கு
மாண்டகையே செவ்வேளே யானந்த தாண்டவனே
யாண்டுமிது சத்தியமே யாம்.

௨௩௧. வேரிக் கடம்பணிதோள் வேந்தே கருங்கவல்சேர்
ழரிக்குவ் வின்னு முளைப்பதென்றுற்—பாரித்த
துன்புமீ தூரத் துடிதுடிக்கு மென்னெஞ்ச
மன்புமீ தூரவின்றே யாள்.

௨௩௨. மட்டவிழும் பூங்காவில் வாழ்பறவை காளெனிருங்
கட்டவிழு மாறு கருணைபுரி—நெட்டயில்வே
ளாக்கவடி நச்சுபுமிக் கஞ்செனது நெஞ்சிலுமா
வேக்கமுடி நாணவின்மி னின்று.

௨௩௩. கொவ்வைக் கனியுண்பான் கூடுபசுங் கிள்ளைகா
டெவ்வைக் கடியயிலன் றேவர்கோன்—செவ்வை
மலையாளி யென்கவலை மாற்றவரு நாளென்
றுலையாவன் பானுரைமி னோர்ந்து.

௨௩௪. முத்தணைய புள்ளியெழின் மொய்த்தகுயில் காளறைதிர்
நித்தநினை யன்பருழை நீணிலத்தி—னொத்துயரு
மொட்டா தவர்செல் வழிச்சென்று புல்வழிப்புக்
கிட்டாள்செவ் வேள்வருநா ளென்று.

௨௩௫. இன்றே னருந்தி யிசைபாடு பூவளிகா
ணன்றேறும் போனுனு முய்பாக்கா—லென்றே
வெனுங்குமர வேடிணையி னின்பப்பே ருள்ள
மினுங்கருத வில்லையிது வென்.

௨௩௬. நன்மருந்து விண்ணவரே நற்றயவு செய்திஙனீர்
பன்மருந்து தேடுநரும் பார்ப்பரிய—சொன்மருந்து
கொண்டுவருஞ் சூர்ப்பகைசீ கூரற்க துன்பெனினு
மண்டியழுங் காதென் மனம்.

௨௩௭. சான்றீரே சான்றீரே தண்ணளியி னீயிரிங
ஞன்றே ரகக்கோயி லார்குகதே—மேன்றேலா
மின்சொற் கொடுவருநீ யெற்றுக் குழல்கின்று
யென்சொற் சொலினெற்கா மின்பு.

௨௩௮. முக்கால முந்தெரிநன் மோனமுனீர் ஞானமுனீ
ரெக்காலம் வேள்வருமென் றேங்குமென்மு—னக்கால
மிக்கால மென்று விசைப்பிரே லென்மனத்தின்
மிக்காய வெந்நோய் விடும்.

௨௩௯. துதிப்பிரிய னுமுருகன் றொல்புகழை நன்கு
துதித்துவய மாக்கவருந் தூய்மை—கதித்தபல
நாப்படைத்தே னில்லை நமற்கரிக்கப் பல்கரமெய்
யாப்படைத்தே னில்லையளி யேன்.

௨௪௦. ஏனலம ரோர்மானை யெண்ணியிரு கால்சேப்பப்
போனவொரு காளாயென் புந்தியுடம்—பூனமெலாம்
பாற்றியருள் பண்ணுதலுன் பக்கமன்றே வெஞ்ஞான்றுங்
கூற்றினியின் றென்றே குயின்று.

௨௪௧. பத்தர் பெருமானே பன்னரிய பண்டிதனே
சித்தர் பெருமானே சேயவனே—யித்தருண

முற்றபிணி யொன்றொழித்துள் ளோகைதந்த வாறேநீ
மற்றொன்றுந் தீர்த்தி மகிழ்ந்து.

௨௪௨. இவ்வருடக் கந்தசட்டி யேதமற முற்றுமென
வெவ்வருள ருந்துதிக்கு மீசாவென்—றெவ்வினைஞ்ச
மெண்ணியதற் கோரிடையூ றென்கணொரு நோயாயிற்
பண்ணியிடல் யாது பகர்.

௨௪௩. அன்ப ரகக்களியா யானந்த வாரிதியா
யின்ப மலையா யியங்குகுகா—துன்பந்
தொலைத்தருள வேண்டுமெற்குன் றாவடிமெய் வாழ்க்கை
நிலைத்திடவென் றேநீ நினைந்து.

௨௪௪. சேந்தவனே சேந்தவனே சேவடியீ யென்பவர்கட்
போந்தவினை சித்தருளும் புண்ணியனன்—பாந்தயவா
லிவ்வருடச் சட்டி யினிது நடந்ததிவ்வா
றவ்வருளும் வந்துகொள்க வார்ந்து.

௨௪௫. ஏதுநா முண்ணோ மெனவிருந்தி யாருமறி
யாதிரா விற்புசித்துள் ளார்மலநீர்—தாது
மறைக்கும் பதடிகளை மான்கனென் நம்பே
னறைக்கடம்ப னல்லடியார் நம்பு.

௨௪௬. மாணிப் பிரப்பன் வலசைதனில் வாழுமெழி
லாணிப்பொன் வேலேந் தருளாளா—வீணிற்செல்
புந்தியுளோர் நட்பறுத்துன் பூவடிசூழ் வாழ்வெனக்குத்
தந்ததுபோன் மேல்வீடுந் தா.

௨௪௭. கொம்ப ரிருக்குங் கொழுந்தேங் கனியுகுமா
றிம்ப ருனைநினைந் தேயிருக்கு—நம்ப
ருடலுமுயி ரும்பிரியு மோமற்றென் றுமோ
படர்முடிவிற் சேயே பகர்.

௨௪௮. கருவி லழிவபல்ல கட்டுமுலைப் பாலைப்
பருகி யழிவபல்ல பண்பு—பெருகியெழில்
கூர்போழ் தழிவபல்ல வென்றுணராக் கோண்மதியுஞ்
சூர்போழ் குகற்றொழுமோ சூழ்ந்து.

உ௪௯. அன்னைநக ராகார மக்குழவி சென்னிநடு
மன்னுதொளை சென்று வளர்க்குமென—வுன்னி
யெழுதிவைத்த பொய்யேட் டினைநம்பு மாந்தர்
குழுவுமொப்பில் சேயறியுங் கொல்.

உ௫0. தாயருந்து மன்னத்தின் சாரநா பிக்கொடியின்
வாயிலா கச்சென்று வண்சிசுவின்—காயம்
வளர்க்கு மெனவறியா மந்தமதி யோவொள்
ளொளிக்குமர ஞெண்மையறி யும்.

உ௫௧. நிலத்தும்பை தொல்சுரத்தை நீக்குதல்போ லென்றன்
மலத்துன்பை நீக்கு மருந்தே—குலத்தும்பர்
நாயகனே செவ்வேளே நாளுடு நன்னிலையை
யீயளியி னென்கவியை யேற்று.

உ௫௨. தியானத்தின் மூப்பே சிவநிட்டை யென்றுன்
றயாநச்சு நல்லார் சவஞ்சேர்—மயானச்செந்
தீயண்ணு ஞானமயா னஞ்சேர்வர் தீதகைக்குஞ்
சேயண்ணு வாண்டெனையுஞ் சேர்.

உ௫௩. என்பாட்டுத் தேவே யெரிவரையின் பேர்ப்புலவன்
றன்பாட்டுச் சாமீ தயவுடையா—யின்பாட்டுக்
காட்டியெனைக் கொள்காலங் கம்பலையி ராதெனவே
நீட்டஞ்சு மென்னெஞ்சின் நீர்வு.

உ௫௪. கொண்முடியே முண்டித்துக் கோவணமொன் றேவீக்கி
யென்முனமுன் னேவந்த வேருருவை—யின்னுமொரு
காலென்கண் கண்டு களிகொளுமோ கொள்ளாதோ
வேலொன்று கையோய் விளம்பு.

உ௫௫. வாளசுரர் கோளரியாய் மாணடிசூழ் யாவரையு
மாளரசா யுள்ள வறுமுகவே—டாளருளை
யெண்ணு துழிதந் திரிவநுதான் முன்றவமே
பண்ணு வறியவர்தம் பாற்று.

உ௫௬. துங்க வருட்சிவமாய்ச் சூழடியார் தேவாகி
யெங்கு மிருக்குமயி லீசனைநன்—கிங்குணராப்

பேதைமைதா னல்லூழ் பிறங்கா விலம்பாட்டு
வேதனைமிக் குள்ளார்தம் மேற்று.

உ௫௭. விண்முதலோ ரைந்தற்கும் வேறாயல் லுள்ளதுபோன்
மண்முதனா தாந்த மலிகருவி—யுண்மைக்கு
வேறாயஞ் ஞானவிருண் மேவிநிற்கு மென்றுணர்தல்
காறேயில் சேயடியார் கட்டு.

உ௫௮. பூதத்தின் வேறாய்ப் பொலியிருள்பூ ணாக்கண்ணை
வாதித்து மூசி மறையாம—லேதமக்கள்
போதகல்கண் ணேமறைத்தல் போலுண் மலவிருளு
நாதனலா ஞானமறைக் கும்.

உ௫௯. இருடா னொளிமுன் னிருந்துமதன் வண்மை
பெருகா தடங்குதல்போற் பேதம்—தருமிருடான்
ஞானக் குகனருட்செஞ் ஞாயிற்றின் முன்னடங்க
றானத் துவிதசுகச் சால்பு.

உ௬0. இருளின் மதிபிரகா சிப்பதுபோ லேதொல்
கருளில் விளங்குங் கருத்துத்—தெருளன்று
சிற்றறிவே யாமென்று தேர்ந்துகுகற் சூழ்வோர்க்கு
முற்றறிவை யீயு முருகு.

உ௬௧. விண்ணானே வென்றிமுனே வேலானே மூவாறு
கண்ணானே யோவாக் களியானே—யெண்ணா
வுயிரு மலவிருளே யோட்டுங்கொல் லோவெஞ்
செயிர்தீர் மதியுடையாய் செப்பு.

உ௬௨. கட்டுக் கருளாறுக்குங் கந்தபக வான்றானே
யெட்டுக் குடியிருக்கு மீசனவன்—மட்டில்
கருணைக்கா ளாவோர்க்குங் கம்பலையொன் றுண்டோ
வருணாச்சு மைந்தா வறை.

உ௬௩. சாந்துணையும் வீரமே சாதிப்பார் போலுடம்பு
போந்துணையு நச்செவ்வேள் பொன்னடியே—யாந்துணை
றவ்வடியே நாடுதிற னோர்ந்தார் பெறும்பேறே [யென்
யிவ்வடியா னாடுகின்ற வின்பு.

உ௬௪. அணுபக்கஞ் சம்புபக்க மாய்ந்தறிந் தன்பு
பணுபுத்தி யின்றிப் பலவா—றணுபுத்தி
யுள்ளார் வழிச்செல்லா துன்னருளே நாடெனைநீ
கொள்ளா வழியென்சேய் கூறு.

உ௬௫. எளியே னிறுமாக்க வெஞ்ஞான்று மொல்கா
வளியே யளித்தருள்க வாசில்—களியே
தருகவமு துண்ட தகையுடைவிண் ணோருங்
கருதரிய வொண்குகலிங் கம்.

உ௬௬. பாரா தனவெல்லாம் பார்த்துப் பரமார்த்த
வாரா வமுதை யடைபெரியர்—சீரார்
நிலையெற்கு நன்கருள்க நீடுசிவா னந்த
கலைமிக் கவிர்குகலிங் கம்.

உ௬௭. எனுது துதியெல்லா மின்செவிக்கொண் டொல்காத்
தனுது பதியெனக்குத் தந்தா—எனுதி
யருணிலையை யீக வகத்தினடு வேமின்
கருணைகெழு பொற்குகலிங் கம்.

உ௬௮. என்றன் மனவடக்கத் திற்கோ ரிடையூறே
யின்றி யருள்புரிக வின்பருள்க—தொன்றுதொட
ரேசொட்டா மேயுய்வா னெண்ணுந் திருவடியார்
காசெற்று சிற்குகலிங் கம்.

உ௬௯. அடியார் சினஞ்சினவி யன்பிற் புணர்த்தி
முடியா வொருநன் முடிவீ—கடியா
மமலவரு ளைத்தமியேற் கீக வகச்செங்
கமலமம ருங்குகலிங் கம்.

உ௭௦. வெல்க பிணிகளையே வெல்க வினைகளையே
வெல்க விருள்வலியை வெம்மனத்தை—வெல்கவிது
செஞ்சிவமென் றுள்ளிநிதஞ் சிந்திக்கு மென்னிதய
கஞ்சமம ருங்குகலிங் கம்.

உ௭௧. கொல்க கொடும்பகையைக் கொல்க பொறுமையினைக்
கொல்க மடமதத்தைக் கோண்மடியைக்—கொல்க

தனையண்ணு வாழ்க்கை தருக வெனுது
கனைகண்ணு குங்குகலிங் கம்.

௨௭௨. இடைகலை பிங்கலையை யேனுர்மற் றென்றை
யடைநிலைக் கண்ணே யடைத்தென்—னுடைய
வுருவுணர்வை யுண்டருள்க வோங்கார மானான்
கருதுமறி வுக்குகலிங் கம்.

௨௭௩. எவ்வுலகு முள்ளடக்கி யென்னுருவைத் தன்னுருவாச்
செவ்வ னிழைத்தே செறிந்துசுடர்—தெவ்வினிலை
தந்தருள்க தந்தருள்க சச்சிதா னந்தசிவ
கந்தனென வாங்குகலிங் கம்.

௨௭௪. உடம்பால யுத்துள் ளுளவான்ம லிங்கத்
திடம்பிறங்கு மீசன் குகனத்—தடம்பொருளைப்
பார்க்க விலிங்கமடிப் பாவித் திடுமுதியோர்
சீர்க்குமே யில்லையொரு சீர்.

௨௭௫. குகனிருக்கு மூர்த்தங் குகலிங்க மேயக்
குகனுருக்க வற்புவந்து கூடிற்—குகனிருக்கு
மொன்றிரண் டல்லா வுயரத் துவிதநிலை
நன்றுறுமென் றென்மனமே நம்பு.

௨௭௬. சித்துருவா யுள்ள சிவகுகனு மான்மாவு
மத்துவித மாக வவிர்தலினுன்—முத்திவிரும்
பான்மா விலிங்கமா மத்தே விலிங்கியாம்
வான்மா திடாவிதுவே மாண்பு.

௨௭௭. இம்மாண்பே யோகமுடி யிம்மாண்பே ஞானநிலை
யிம்மாண்பே யொப்புமுத்தி யென்றறியுஞ்—செம்மாண்பர்
முன்னவனுக் கான்மாவோர் மூர்த்தமென வுண்மைநூல்
சொன்னதுமிஃ தென்ப துணிந்து.

௨௭௮. பிண்டமும் பிண்டத் துயிரு மிலிங்கமெனக்
கண்டபடி கோவில் கலையமைத்துட்—கொண்டவிடந்
தன்னிற் சிவலிங்கந் தாபித்தார் மிக்காரென்
றுன்னித் தொழுவருணர் வோர்.

உஎகூ. அஞ்சுயம்பு லிங்கமதா மான்மாவைப் போலவே
செஞ்சுயம்பு லிங்கமுமென் றேதெரிநன்—னெஞ்ச
ரனைத்துஞ் சிவலிங்க மாமுண்மை கண்டு
நினைத்தருக ணாத னிசம்.

உஅ௦. வெண்காந்தட் பூவணிசேர் மேன்றோ ளுடையிறையே
யொண்காந்தித் தாணினைவார்க் கோகைதரு—வண்காந்திச்
செக்கர் நிறமுருகே சிற்சுகநான் மேவவெந்நாள்
சொக்கர் களுமதிக்கச் சொல்.

உஅக. சீதைசென்ற மார்க்கந் தெரியாமற் றேடுமரி
நாதனங்கி யாய்நின்ற நம்பனது—கோதிலடி
தேடிமயங் காணேசொல் செங்கண்மா லன்பவெனு
நாடினருண் சேயடியர் நா.

உஅஉ. தவநிந்தை செய்யாத சக்கரமா லன்பா
சிவநிந்தை யின்றிநீ செல்லி—னவநிந்தை
காணாது வைகுந்தங் கண்டுமகிழ் வாயன்றேல்
வீணாளர் போலுழல்வாய் மிக்கு.

உஅங. மதத்தாற் சிவகுகனை வைகதைகள் கட்டிப்
பதத்தாள் வினையின்றிப் பாழா—மதத்தார்போல்
வண்சங்க மேந்தரியை வைகுற்றங் கோடற்க
வொண்சைவ னாகியநீ யும்.

உஅச. சழக்காற் றுயருழந்து சாம்பொழுதும் பொன்னங்
குழைக்காத னாங்குகனைக் கும்பிட்—டழைத்தால்
வருவான் றுயர்துமிப்பான் வஞ்சமிலா வாழ்வு
தருவான் கருணையினாற் றான்.

உஅரு. நான்றுயர வென்ற னடுவான நெஞ்சமது
தான்றுயர வோசெய்யுந் தண்ணளிசா—லான்றவர்தங்
கல்விப் பொருளோர் கருணைப் பரமசிவ
செல்வக் குமரன் செருக்கு.

உஅசு. பல்பெரியீர் பல்பெரியீர் பாவகியை யேநேடிச்
செல்பிரிய முற்றதினிச் சேரார்பேண்—டொல்புவிநோ

யென்கடைவந் தோங்க நடுவுண்டோ வின்னன்பி
னன்கறிந்து சொன்மி னனி.

உ௮எ. அந்திமான் சந்திமா னுணர்க் கருள்குகனே
நந்திமா னம்புமொரு நன்மகனே—தந்திமா
னன்பா மழமுனியே யானு நிழலரசே
யென்பா டறிந்தருடி யின்று.

உ௮௮. நின்னருளிற் சித்தி நிகழ்த்திடுவா ருள்ளாரே
லன்னவரை யெற்கினிய ராக்கியருணின்னருடா
னின்றிப் பலவினையா லேனு மிழைப்பாரோ
டொன்றப் புரியேல்வே லோய்.

உ௮௯. அவ்வுயிர்போ லெவ்வுயிர்க்கு மண்ணலா யுள்ளருக
விவ்வுயிரின் கட்டுன்பொன் றேய்ந்தக்காற்—றெவ்வறுநின்
னுள்ளம் பொருதென்றே யுன்னருளை நம்பியுளேன்
கொள்ளன்பில் யாதுளதோ கோள்.

உ௯௦. யாதொருபி ராணிபடும் யாதனையை நாம்பொரு
நீதியென நம்பினேய் நேர்பொழுது—மாதயவு
மல்கயிலோ னும்பொறுக்க மாட்டா னெனவுணர்தல்
பல்கவிபா டென்னெஞ்சின் பண்பு.

உ௯க. காண்பசிசோ றுண்டக் கடையொழியு மாறிம்பர்
மாண்பறுமென் னுள்ளே மலிகலக்கஞ்—சேண்படருந்
தேவர்பிரா னெம்பெருமான் செவ்வேள்கால் கண்டவழி
யோவலுறு மஃதெக்கா லோ.

உ௯உ. தொழும்பர் குழாஞ்சூழத் தோகை மயின்மீ
தெழும்பர மேசா விதவுக்—கழும்பரிசேன்
கானங்கா லும்புவிகாண் கான்மகிழ்வெய் தாதெனை
வானங்காண் போதுமகிழ் மாறு.

உ௯௩. முழுச்சீத வெண்டிங்காண் முட்டறுமொள் விண்ணே
விழுச்சீர் விசாகன் வியன்றாட்—குழுச்சீர்சூழ்
பத்தனெனை கண்களுமைப் பார்த்து மகிழ்ந்திடல்போ
லித்தரைகண் டேமகிழா வே.

உகூச. தீங்காம் வினையேதுஞ் செய்யன்மோ செய்யன்மோ
போங்காறு நல்லுளமே புல்லுளம்போ—லோங்கார
மேனிச்செவ் வேட்சூழ் விழுமியோர் செய்கையினி
லேநிற்றி நாளு மியைந்து.

உகூரு. ஏலக் கருங்குழலார் யாவரையுந் தாயெனவே
சாலக் கருதுதலுந் தாழ்மைமை—போலத்
திரியுயிரை மக்களெனச் சிந்தைசெய லுஞ்சூ
ரரிமுருக னன்பரியல் பாம்.

உகூசு. பொன்னினையு மண்ணினையும் பொய்யென் றுணர்ந்துபுறஞ்
சென்னினைவு சாலாச் சிலவரிவை—நன்னிலைதேர்
ஞானிகளை யென்செய்யு மென்பரிவர் நட்பொழித
லானியில்சே யன்பர்க் கழகு.

உகூஎ. ஆசைப் பிணியாளர்க் கக்குகதே வில்லையெனு
மோசைப் பலநூ லுணர்ந்தாரு—மாசைப்பேய்
பொள்ளென வுண்ணுமைழுந்து பீழிக்கப் புன்னடையே
கொள்ளுவதிங் கென்னை கொலோ.

உகூஅ. மந்ததர மந்தமுயர் தீவிரம தன்றரமே
ணிந்தநாற் பக்குவர்கண் ணேற்றறிவு—கந்தெகுளும்
வாழைத்தண் டீர மரநன் குலர்ந்தவிற
கேழைப்பஞ் சிற்றீ யிடல்.

உகூகூ. பன்னோய்பல் லோடு பறந்தாங் குதிப்பழிவாம்
வன்னோயஞ் ஞான மலத்தொடுபோ—மந்நீண்
மலங்கோறல் வேலிறைவன் மாணருளென் றோர்ந்துட்
கலங்காது நிற்றல் கதி.

௩00. இரக்க வருணகிரி யெண்ணத்தெஞ் ஞான்றும்
வரக்கடவு ளாங்குகனை மால்சால்—குரக்குமன
மெண்ணு ததையாத்தவ் விசனையெண் ணிக்கலுழுங்
கண்ணு ருரூர்பின்னுங் கட்டு.

கட்டளைக்கலித்துறை.

௩0க. கடல்சூழ் கிடக்கு நிலத்துட் பெரிதடுக் கல்லதினு [ண்ணி
மடல்சூழ் பொறுத்தபொன் மேரு பெரிதோங் கதினுமெ

ஓடல்சூழ் பசுத்தனு மாயை பெரிததி னும்மருவே
விடல்சூழ் கருத்துப் பெரிதனை யீயெற்கு வேலரசே.

௱௨. தீதற்ற செங்கழைச் சாறே கசக்குமின் றேன்கசக்குங்
கோதற்ற பாலின் சுவைகசக் குங்குடக் கூழ்கசக்கு
மேதற்ற முப்பழங் கற்கண்டு தெள்ளமு தேகசக்கும்
வாதற்ற நின்சீ ருணர்ந்தார்க் கயிற்கை மழுமுனியே.

௱௩. சீர்மல்கு வாயுண்டு கையில்லை காலில்லை செந்தலையுண்
டேர்மல்கு நின்றாள் பராவுநர்க் கென்று மெனவுணரென்
னூர்மல்கு நெஞ்சி னடுவே யெழுந்தரு ளுதநெடுங்
கார்மல்கு மட்டார் குழல்வள்ளி கொண்கவென் கண்மணியே.

௱௪. ஊனம் பரந்த பிறப்புண்டு நோயுண் டுறுகணுண்டெள்
ளீனம் பரந்த வறுமையுண் டுண்மரு ளுண்டிரியா
ஞானம் பரந்த நினைப்பணி யார்கட்கெஞ் ஞான்றுநறுங்
கானம் பரந்த குழல்வள்ளி நாயகி காவலனே.

௱௫. ஊனம் பரந்த பிறப்பின்று நோயின் றுறுகணின்றெள்
ளீனம் பரந்த வறுமையின் றுண்மரு ளின்றிரியா
ஞானம் பரந்த நினைப்பணி வோர்கட்கெஞ் ஞான்றுநறுங்
கானம் பரந்த குழல்வள்ளி நாயகி காவலனே.

௱௬. துன்பே முயங்குதற் போதமென் றேது தொகைகொடுத்
தின்பே முயங்குநின் சேவடி பெற்றே யிருப்பாரு [தே
ளன்பே முயங்குநல் லாரவர் பெற்றி யளியெனக்கு
மென்பே முயங்கணி பூணரன் றந்த விறையவனே.

௱௭. நேயங் கிளர்ந்த மனத்தார்க் கினிய னிலமகிழ்ச்சி
மாயங் கிளர்ந்தநெஞ் சில்லார்க் கினியன் மறங்கள்புகா
ஞாயங் கிளர்ந்தவுள் ளுள்ளார்க் கினிய னவைதபுவொண்
டோயங் கிளர்ந்த சடையாற் கினியன் சுரேசுரனே.

௱௮. ஏதங் கலந்த மனத்தோ டுழிதரு வேனையிந்நாள்
வேதங் கலந்த மனத்தின னாக்கி விளம்பரிய
நாதங் கலந்த கழலார் களியென்க ணுட்டினது
சீதங் கலந்த மலரா சாங்குகன் சேவடியே.

வெண்டளையான்வந்த

பரஞ்சோதிக்கண்ணி.

௩௦௯. தித்திக்கு மானந்தத் தேனே தெளிஞரனே
முத்திக்கு வித்தே முருகா பரஞ்சோதீ.

௩௧௦. தூவடியர் பண்டைத் தொடர்ச்சிதுமித் தாணினது
சேவடியை நான்மறவேன் சேயே பரஞ்சோதீ.

௩௧௧. பொன்னுடர் தண்ணளியிற் போற்றிசைப்ப வீற்றிருப்பா
யென்னுடல் கண்டருள்செய் யெந்தாய் பரஞ்சோதீ.

௩௧௨. அனந்தலை யற்பமற்ப மாகவென்மிக் கார்சேர்
நனந்தலை யீந்தருளென் னுதா பரஞ்சோதீ.

௩௧௩. அந்த நனந்தலையி லாணியு நானுமரோ
நந்த விலாதொளிர்சீர் நல்காய் பரஞ்சோதீ.

௩௧௪. பூதவெளி மும்மாயைப் பூவெளியெல் லாங்கொளுமோர்
போதவெளி நிற்கயலாப் போகேன் பரஞ்சோதீ.

௩௧௫. தொன்றுயிருண் ஞானச் சுடராய வுன்னைவெளி
யென்றலுப சாரமன்றோ வென்றும் பரஞ்சோதீ.

௩௧௬. விகாரமிலி யாகவெங்கு மின்னுதலி னின்னைச்
சிகாதவெளி யென்றுமறை செப்பும் பரஞ்சோதீ.

௩௧௭. உறேனோ சிவஞான மொல்காவுன் றேங்கல்
பெறேனோ விதுப்பினனி பேசாய் பரஞ்சோதீ.

௩௧௮. நின்னிறைவு சேர்பாக்கு நித்தம் பிதற்றியழுங்
கென்னிறைவு காண்கிலேயோ வீசா பரஞ்சோதீ.

௩௧௯. இங்கின்னு மெத்துணைநா ளிவ்வா றழிதருவேன்
பொங்கின் னுவப்பாற் புகலாய் பரஞ்சோதீ.

௩௨௦. வானமாய் நின்றுனை வாக்காலெவ் வாறுசொல்வேன்
ஞானமாய் நின்றறிய ஞாட்பீ பரஞ்சோதீ.

௩௨௧. உள்ளும் புறமு மொருபடித்தாக் காண்பாக்குத்
துள்ளும் பொறிமனத்தைச் சூழாய் பரஞ்சோதீ.

௩௨௨. வானமெல்லா மாளினுமிவ் வையம் புரக்கினுமெய்ஞ்
ஞானமில்லா ரேழையன்றோ நட்பே பரஞ்சோதீ.

௧௨௩. விண்முதன் மண்காறு மெய்யில்லை யென்றுணர்ந்தார்
கண்முதன் மைத்திருவைக் காட்டாய் பரஞ்சோதீ.

௧௨௪. சிவஞான மில்லாத செல்வவழி யெல்லா
மவஞான மென்றகன்றே னளாய் பரஞ்சோதீ.

௧௨௫. கயிலாயம் வைகுந்தங் கண்டாரு மிங்கா
ருயிராகி னொன்னு மொண்ணால் பரஞ்சோதீ.

௧௨௬. அப்பருஞ் சுந்தரரு மக்கயிலை நின்றிழிந்தே
யிப்புடவி வந்துகண்டா ரெம்மான் பரஞ்சோதீ.

௧௨௭. ஆதலிற் சாலோக மச்சாமீ பம்போத
வீதலிற் சாரொருவீ டாகா பரஞ்சோதீ.

௧௨௮. ஞானசா யுச்சியநல் காவிடினு நாயேற்கன்
பானசா ரூபநல்கி யாளாய் பரஞ்சோதீ.

௧௨௯. மாரூப மண்ணுதிக்குஞ் சாரூப மல்லாவண்
சாரூப மொன்றைத் தருவாய் பரஞ்சோதீ.

௧௩0. இந்தப் பகுதியுடம் பின்னுமெடுத் திப்புவிக்கட்
பந்தப் படவெனினீ பண்ணேல் பரஞ்சோதீ.

௧௩௧. காமியினுங் காமியரோ காமுறுதற் குள்ளவிந்தப்
பூமியினு னுற்றதுன்பு போதும் பரஞ்சோதீ.

௧௩௨. சின்னுளிப் பூமிநின்றீர் சேர்ந்தி ரழுக்கெனக்கண்
ணன்னூர்க் கரனுமுறைத் தானே பரஞ்சோதீ.

௧௩௩. மண்ணுலக மாசேறி மாளுமுன்னர் விந்துகொள்ளை
யுண்ணுமை ழுதல் போலிழுக்கொன் றுண்டோ பரஞ்சோதீ.

௧௩௪. இப்படியா மண்வாழ்வை யின்பென் றெணுர்க்கதையே
யெப்படிமே லுங்கொடுப்பா யீசா பரஞ்சோதீ.

௧௩௫. இச்சைவழி யேநின் னிருஞ்சத்தி செய்யுமென
லச்சுருதி சொல்கடப்பா டன்றோ பரஞ்சோதீ.

௧௩௬. தவம்புரிந்து வாழவிம்மண் டக்கதெனி னுங்கோ
ளவம்பொருத லூங்கென் றறிந்தேன் பரஞ்சோதீ.

௧௩௭. மாசிலப்பி ராகிருத மன்னுசுத்தப் பேராக்க
மீசிலப்பி ணைத்தா ளிறையே பரஞ்சோதீ.

௩௩௮. நாங்கடவு ளென்பார்க்கு நஞ்செயலே யென்பார்க்கு
மாங்கதிகொல் லோவெனக்கு மாகும் பரஞ்சோதி.

௩௩௯. உன்னைவிடு வோர்க்கிரங்கா வுன்னருடா னுன்னைவிடா
வென்னைவிட ஞாயமுண்டோ வெந்தாய் பரஞ்சோதி.

௩௪௦. வாவா வலிந்துகொள்ள வாவா வளைந்துகொள்ள
வாவா நுகர்ந்துகொள்ள மாண்பார் பரஞ்சோதி.

௩௪௧. நீயனைய செக்கர்த் திருமேனி காட்டியருள்
பேயனைய நான்வாழ்வான் பீடார் பரஞ்சோதி.

௩௪௨. இன்மை நினைத்திருக்கு மென்னைவிழுங் காவிடினுன்
னன்மை நினைத்தே யழுவேன் பரஞ்சோதி.

௩௪௩. மண்ணி னவைசெறுக்கு மாண்புபெறா காதெனிற்
கண்ணி மிகக்கலுழ்வேன் கந்தா பரஞ்சோதி.

௩௪௪. என்னன் பினைத்தெனநீ யெண்ணியெனைக் கொள்ளாயே
லுன்னன்மை யுள்கி யுழல்வேன் பரஞ்சோதி.

௩௪௫. அனைத்து மிருக்குமுனை யண்ணிநிற்கு மென்றுன்
பினைத்தென் றறிந்தருளா தென்னே பரஞ்சோதி.

௩௪௬. இச்சூர்த்த பூவாழ்க்கை யின்றியுனைத் தேடவொரு
பிச்சேற்றி விட்டாய் பிதாவே பரஞ்சோதி.

௩௪௭. என்வினையோ * நின்வினையோ வேதோ வறிகிலனென்
றன்வினையி னீசுடாத் தன்மை பரஞ்சோதி.

௩௪௮. தனித்த வமைதியருட் சால்பாமஃ தொன்றே
நனித்த கருத்துடையார் நோன்மை பரஞ்சோதி.

௩௪௯. காழ்த்த மரம்போன்று கற்போன் றிருக்குநெஞ்சிற்
பாழ்த்தமரு ளல்லான்மற் றுண்டோ பரஞ்சோதி.

௩௫௦. எரியிடை யிட்டமெழு கென்னவுரு கன்புக்
குரியவ ருய்வாரிஃ துண்மை பரஞ்சோதி.

௩௫௧. சோரக் கருதுபுதஞ் செம்முகமெல் லாம்விழிநீர்
வாரக் கலுழ்வாரும் வாழ்வார் பரஞ்சோதி.

௩௫௨. ஈரக் கிருபையினை யெண்ணுபுதங் கையுமெய்யுஞ்
சோரக் கிடப்பாருந் தோன்றார் பரஞ்சோதி.

---

* நின்வினையோ = உனதுசெயலோ ?.

௧௫௩. தெய்வநகைப் பேய்பிடித்துத் தேங்குநர்க்கு நின்னரிய
சைவநிச வாழ்வுவந்து சாரும் பரஞ்சோதீ.

௧௫௪. மறவாத வாய்மறந்து மண்மறந்து நின்னை
மறவாத பத்தருமே வாழ்வார் பரஞ்சோதீ.

௧௫௫. மண்மறந்து விண்மறந்து மைத்தமலம் வெல்லினுநின்
கண்மறைந்த பின்றான் கதியாம் பரஞ்சோதீ.

௧௫௬. மானவர்முன் ஞானம் வருவதுண்டேல் வானவன்முன்
ஞானமுறற் கையமுண்டோ நட்பே பரஞ்சோதீ.

௧௫௭. வெந்தோ மறுத்தருளுன் மேலருளை நான்மறந்தா
லந்தோ கெடுவே னடியேன் பரஞ்சோதீ.

௧௫௮. எண்ணிற் படாவுனரு ளென்னைவளை யாவிடினிம்
மண்ணிற் புரண்டழுவேன் மன்னே பரஞ்சோதீ.

௧௫௯. நண்ணுதுன்பு நம்வினையே நன்மையவ னீகையெனு
மெண்ணுமன்ப ருன்கா ணிறையே பரஞ்சோதீ.

௧௬0. தொழுவே மதிபடையாத் தோமுளனு யிவ்வா
றழுவே பிறந்தேனே வையா பரஞ்சோதீ.

௧௬௧. மற்றுக்க மற்றிருந்து வாழுவுதித் தீர்கணல்லா
ரெற்றுக்கு நானுதித்தே னீசா பரஞ்சோதீ.

௧௬௨. பற்றுக் களைந்தேநின் பாதம் பெறுமொருநா
னெற்றுக் குதித்தே னியம்பாய் பரஞ்சோதீ.

௧௬௩. கொன்செய்வான் றட்டிருவே கொள்ளப்பல் லோர்பிறந்தா
ரென்செய்வா னுன்பிறந்தே னேசில் பரஞ்சோதீ.

௧௬௪. யானுறங்கும் போதுகருள் யானைவரின் ஞானசிங்கந்
தானுடன்று நோக்கவருள் சாமீ பரஞ்சோதீ.

௧௬௫. அன்பாருன் றண்கடைக்கட் பார்வையே யார்வுடைய
வென்போல்வார் செல்வமும்ப ரேறே பரஞ்சோதீ.

௧௬௬. துன்ப முறுவுனக்குத் துன்பந் தெரிமோவத்
துன்பமெம் போல்வாரே சொல்வார் பரஞ்சோதீ.

௧௬௭. நோய்கொல் வயித்தியர்க்கு நோய்கொல் வயித்தியனீ
யாய்மல் கருட்டிறமா ராய்வார் பரஞ்சோதீ.

௱௬௮. நோற்றல் சிறந்துதிகழ் நுண்ணுணர்வு ளார்களுநின்
னாற்றல் வரைந்துநவில் வாரோ பரஞ்சோதி.

௱௬௯. வான்றிறமு மண்டிறமுஞ் சொல்லவல் லார்களுநின்
றான்றசெயல் சொல்லவறி வாரோ பரஞ்சோதி.

௱௭0. அளியினு மின்னளியென் றையமறக் காணான்
விளியினு முன்னைவிடு வேறோ பரஞ்சோதி.

௱௭௧. கோதிலுனக் குத்தோழன் கொள்ளடிமை பிள்ளையென
வாதலுநல் லாக்கமன்றோ வம்மான் பரஞ்சோதி.

௱௭௨. இல்லவடொண் டன்சீட னென்ன வமைதலுமோ
ரல்லகண்ட மில்லாக்க மாமே பரஞ்சோதி.

௱௭௩. அரந்தையென்போல் வாரீண் டாற்றலுநீ வாளா
விருந்திடலுந் தொல்வழக்கோ வேகா பரஞ்சோதி.

௱௭௪. பெருங்களிப்பை நாடுநர்க்குப் பேரரந்தை மேவ
லருங்கருத்தி னாணைகொல்லோ வண்ணா பரஞ்சோதி.

௱௭௫. நல்லமுதங் காணுமுன்னர் நஞ்சுகண்ட வாறனருள்
புல்லிடுமுன் றுன்பே புலுமோ பரஞ்சோதி.

௱௭௬. எம்மார்க்க மெவ்வா றியம்பினுஞ் சீவனுன்னாற்
செம்மாக்கு மென்பதென்றன் றீர்வை பரஞ்சோதி.

௱௭௭. மாவுலகிற் பன்மதம்பல் வாறுகழ றுற்றாலுந்
தேவுயிர்க ளுண்டெனலென் றீர்வை பரஞ்சோதி.

௱௭௮. அவ்விரண்டு மத்துவித மாஞ்சித் தெனலுமுற்ற
தெவ்விழந்து வாழ்வுள்கென் றீர்வை பரஞ்சோதி.

௱௭௯. காணரிய வவ்விரண்டைக் கண்டுசம மாகாமை
யாணவமென் றோர்ந்தேனென் னன்பே பரஞ்சோதி.

௱௮0. ஞானவுயி ரைத்தேவை நோக்குநெறி காணார்சொன்
ஞானமுமோர் ஞானங்கொன் ஞானீ பரஞ்சோதி.

௱௮௧. உரைத்தபடி செய்வாக் குளாருமுயிர்ப் போதங்
கரைத்தநிலை காண்பாரோ கந்தா பரஞ்சோதி

௱௮௨. கண்ணிமைப்ப தற்குளுல கைச்சூழ் வருவோரு
முண்ணிலைத்த சித்தறிவா ரோமா பரஞ்சோதி.

௩௮௩. எண்சித்தி யாடுதிற னெய்ந்தோரு மத்துவித
வண்சித் தறிவாரோ மன்னே பரஞ்சோதி.

௩௮௪. கட்டிரா மெய்யடியார் காதற் கினியவுனை
விட்டிரே னன்பினினி மேவாய் பரஞ்சோதி.

௩௮௫. கண்ணுமெனை யும்முனையுங் காட்டாத வல்லிருளோ
யுண்ணுமுனை நானடையா றேதாய் பரஞ்சோதி.

௩௮௬. அனைத்துயிரு நின்னடிமை யாயுந் துயர்தல்
வினைத்திற லன்றேவெல் வேந்தே பரஞ்சோதி.

௩௮௭. மாறாக் கருணைவெள்ள மன்னுமுன் மனநினையிற்
பாறாக் கலக்கமெல்லாம் பாறும் பரஞ்சோதி.

௩௮௮. ஓல்காக் கருணைவெள்ள வூற்றுமுன் மனநினையிற்
பல்காற் கவலனைத்தும் பாறும் பரஞ்சோதி.

௩௮௯. ஆறுக் கருணைவெள்ள மாறுமுன் மனநினையி
னூறுக்கை யல்லெல்லா மோவும் பரஞ்சோதி.

௩௯௦. மாயாத் தனிக்கருணை மன்னுமுன் மனநினையின்
வியாக்கை யாறனைத்தும் வீயும் பரஞ்சோதி.

௩௯௧. சிந்தைக் கினிய செவிக்கினிய வன்றோநீ
நிந்தைக் குறைத்தசொற்கண் ணொள்காய் பரஞ்சோதி.

௩௯௨. ஆசறுநின் முத்திரையே யப்பொரு ளாகுமென
வேசறுநின் பத்த ரிசைப்பார் பரஞ்சோதி.

௩௯௩. அஃதே பெருங்கேடு மான்றபெரும் பேறுமெனப்
பஃறே மறுத்தார் பகர்வார் பரஞ்சோதி.

௩௯௪. அம்முடிவே யென்முடிவு மாகவென் றுகாண்பேன்சொல்
செம்முடிவே தத்தாது தேட்டே பரஞ்சோதி.

௩௯௫. மானுறுவல் காட்டா வருத்துகின்ற வல்லிருட்பேய்
காலிறுபு வீழ்நாள் கழறாய் பரஞ்சோதி.

௩௯௬. மயலுறுவல் காட்டா வருத்துகன்மப் பேய்தான்
செயலிறுபு வீழ்நா ளெரியாய் பரஞ்சோதி.

௩௯௭. பன்மையுரு வாகப் படர்ந்தலைக்கு மாயைப்பேய்
வன்மையிறு வீழ்நாள் வழங்காய் பரஞ்சோதி.

௩௯௮. செல்வளர்கண் ணுருதாஞ் சேராமே யுய்யவொரு
வால்வளர்வ தென்னாள் வழங்காய் பரஞ்சோதீ.

௩௯௯. கோல்வளைகொள் கையார் குழப்பமற வென்கணொரு
தோல்வளர்வ தென்னாள் சுரேசா பரஞ்சோதீ.

௪00. புவிதழைக்கு நெஞ்சினது போககறுத்துய் வானோர்
செவிதழைப்ப தென்னா டெரியாய் பரஞ்சோதீ.

௪0௧. பண்டழைக்குஞ் செந்துவர்வாய்ப் பாவைமுகம் பாராவோ
கண்டழைப்ப தென்னாள் கழறாய் பரஞ்சோதீ.

௪0௨. புல்லறிவெ லாமொழிந்து போயிற்றுப் போயிற்றென்
வல்லறிவு வந்துநிற்க வாராய் பரஞ்சோதீ.

௪0௩. என்கண்ணை தாயமல வேசறுப்பா னென்றுரைத்தாய்
புன்கண்ணை நன்கறுத்தாள் பொன்னே பரஞ்சோதீ.

௪0௪. வருந்தேல் வருந்தேலென் வாயுறைதான் கொண்டு
வருந்தேவு நின்னையல்லான் மற்றார் பரஞ்சோதீ.

௪0௫. திரிதருமெ னெஞ்சைத் திருத்தியரு ளீர்த்தன்
கரிசறுமு னெஞ்சே களிசால் பரஞ்சோதீ.

௪0௬. மனையாட்டி மக்களென மால்கொளா வாறிங்
கெனையாட்டு கிற்பவரா ரீசா பரஞ்சோதீ.

௪0௭. அங்காட்டி யாடரிவை யார்நலம்வெஃ காமலெனை
யிங்காட்டு கிற்பவரா ரீசா பரஞ்சோதீ.

௪0௮. நாயன்ன வெற்குனடி நாட்டமுறச் செய்தவரார்
சேயன்ன தேவாய்த் திகழும் பரஞ்சோதீ.

௪0௯. கழுதன்ன வெற்குனடி கண்ணுளாந்தந் தார்யா
ரிழுதென்ன மிக்கினிக்கு மின்பே பரஞ்சோதீ.

௪௧0. முசுவன்ன வெற்குனடி முன்னுளாந்தந் தார்யார்
வசுவன்ன மேனியவிர் மாகா பரஞ்சோதீ.

௪௧௧. தெவ்வாற் றுயருழந்து தேயெனைநீ நோக்காயே
லெவ்வாற்று னுய்வே னிறையே பரஞ்சோதீ.

௪௧௨. நிசிதேங்க நிற்குமெனை நீபார்த்தி யாயிற்
சுசிதேங்க நிற்பேன் சுவாமீ பரஞ்சோதீ.

௪௧௩. முண்முனைக் கொப்பாய மூர்க்கத்தி னேலாமை
யண்முனைக் கொள்ளேனென் பாயோ பரஞ்சோதி.

௪௧௪. முழுத்தவத் தோர்க்குமதை முன்னோர்க்கு மொன்றும்
விழுத்தெய்வ நீயலையோ வீடு பரஞ்சோதி.

௪௧௫. அலகிலா வாசுகுடி யானுலு மவ்வா
சுலகெலா மாளுனரு ளோட்டும் பரஞ்சோதி.

௪௧௬. நற்றே வுனையடுத்து நன்றேது நண்ணுமே
வெற்றே கழிவேனோ விண்ணுள் பரஞ்சோதி.

௪௧௭. என்னை தெலாமுருக்கு மீசவுனக் காளாயுங்
கொன்னை கழிவேனோ கோதில் பரஞ்சோதி.

௪௧௮. பொய்யெலாஞ் செற்றுப் புரவாமல் விட்டிடினென்
றெய்வமே யாதுசெய்வேன் சேயே பரஞ்சோதி.

௪௧௯. வீணவாப் பாவி வெருக்கொள வெய்தருட்கே
வேணவா வுற்றேன் விமலா பரஞ்சோதி.

௪௨௦. பவாரி யெனவிளங்கிப் பந்தங்கா தேனுக்
கவாவு மெனைக்கழிக்க லாமோ பரஞ்சோதி.

௪௨௧. எள்ளினு மேதிலரு ளில்லையோ *வென்றெனைநீ
தள்ளினும் போகேனென் சாமீ பரஞ்சோதி.

௪௨௨. ஈனம்போ மாறென் னிதயநடு வேகருணை
வானம்போல் வந்து வளையாய் பரஞ்சோதி.

௪௨௩. கண்கண்ட தைத்தான் கருத்துக் கருதுமெனு
விண்கண்ட மேலோர் விதிப்பார் பரஞ்சோதி.

௪௨௪. உருவிலி யாகவுன்னை யுள்ளிடத்தி னெஞ்சு
கருதவறி யாதேயென் கண்ணே பரஞ்சோதி.

௪௨௫. யாதொரு நல்லுருவா யாணரகக் கண்ணினைதல்
கோதறு மார்க்கமன்றோ கோவே பரஞ்சோதி.

௪௨௬. அவ்வுருவ நாட்டமன்றி யாடுமன நில்லாதென்
றெவ்வறிவு ளார்தா மியம்பார் பரஞ்சோதி.

௪௨௭. உள்ளடக்க லிற்கிவ் வுபாயமறி யாதாருன்
றெள்ளருளைக் கண்ணுறுவா ரோமா பரஞ்சோதி.

௪௨௮. வானம்போ லுள்ளே வரைந்துசிந் தித்தலுமெய்
யானவுரு வப்படர்வே யாகும் பரஞ்சோதி.

௪௨௯. தேவருவே யென்றிருப்போர் சிந்தையுண்மை காணுமே
பாவனைவே கொள்ளுமெனல் வாய்மை பரஞ்சோதி.

௪௩0. அருவநிலை காண்பதற்கே யாளுருச்சிந் திப்பார்
பருவமுடை யாரெண் பதியே பரஞ்சோதி.

௪௩௧. மனத்தினுக் கெட்டாத வத்துவென்று வேதந்
தொனித்தது பிக்கருத்தே தூய பரஞ்சோதி.

௪௩௨. எட்டா தெனுமதுவே யோர்ச்சோகம் பாவனையி
லெட்டா திருப்பதில்லை யென்னும் பரஞ்சோதி.

௪௩௩. ஆவதே னுஞ்சிறந்த வத்துவித வாக்கமதைப்
பாவனு யோகிலர்பார்ப் பாரோ பரஞ்சோதி.

௪௩௪. பாவனையி னெஞ்சுப் படர்ச்சியற்ற காலமந்தப்
பாவனையு மின்றாறலுன் பாதம் பரஞ்சோதி.

௪௩௫. அன்னிய பாவனைக ளன்னியஞ்செய் யும்மதுறைற்
றன்னிலை யிற்செயனற் சார்வே பரஞ்சோதி.

௪௩௬. இத்தகரோ பாசனையை யேதிலார் செய்யார்நல்
வித்தகரே செய்வார் விடாரோம் பரஞ்சோதி.

௪௩௭. இம்மார்க்கந் தானே யிமையோ ரிருடிகட்குஞ்
சன்மார்க்க மாயிற்றென் றந்தாய் பரஞ்சோதி.

௪௩௮. முத்தி யனுக்கிரக மூர்த்தியை நீக்கலுமுன்
மத்தர் மதக்கொள்கை யாமே பரஞ்சோதி.

௪௩௯. பெந்தமுத்தி யுண்டெனவே பேசுமறைக் கேபகைபே
செந்தயுத்தி நூலையுங்கொள் ளேனே பரஞ்சோதி.

௪௪0. முத்தியில்லை யென்றே மொழிமதத்தை நம்புகின்ற
புத்தியுமோர் புத்திகொல்லோ பொன்றுப் பரஞ்சோதி.

௪௪௧. முத்திநெறி போலே மொழிந்ததுவின் றென்வழியின்
முத்தியடைந் தாருமுண்டோ மோசம் பரஞ்சோதி.

௪௪௨. பெந்தமுத்தி யில்லுனக்குப் பெந்தமுத்தி யோத்துரையா
பெந்தமுத்தி சீவனுக்கே பேசும் பரஞ்சோதி.

௪௪௩. முத்திநித்த மென்றும் முதுநூன் முழங்குதலி
னத்தையடை வத்துநித்த மாமே பரஞ்சோதீ.

௪௪௪. அறிவாமெய் வத்துமற்றென் றுதலற்ப மாதல்
செறிவொழக் காணுமில்லை தேவே பரஞ்சோதீ.

௪௪௫. பன்மணியி லோர்நூலே பற்றிநிற்கு மாறரிய
நின்மகிமை யூர்த்தமெங்கு நிற்பாய் பரஞ்சோதீ.

௪௪௬. கருவமிச மாமாறு காந்தியோங் கார
வுருவமிச மாமென்ற லெவ்வும் பரஞ்சோதீ.

௪௪௭. ஏசனு ஞானனெி யெய்தலவு மோர்மதத்தி
னேசனெய் நிற்றனல்ல நேர்மை பரஞ்சோதீ.

௪௪௮. ஏர்க்கா லிலிநடவா னவ்வா றியாதொருநன்
மார்க்கங் கொளான்மதியு மாமே பரஞ்சோதீ.

௪௪௯. ம்பாத்துமர மாகளவும் புல்வேலி வேண்டுதல்போ
லாத்தனருள் காறமக மாமே பரஞ்சோதீ.

௪௫௦. இழுக்கிறெய்வ நிச்சயமு மெற்றியுண்ட லாதி
வழுக்களெவு முள்ளதுநன் மார்க்கம் பரஞ்சோதீ.

௪௫௧. அத்தெய்வ மாசிரிய ரைப்பின் றருளுமுத்தி
வத்துநிலை யென்பதுநன் மார்க்கம் பரஞ்சோதீ.

௪௫௨. இனத்தையொழித் தெஞ்ஞான்று மேகாந்த மாகி
மனத்தையடக் கென்பதுநன் மார்க்கம் பரஞ்சோதீ.

௪௫௩. குதிமனத்தைக் கொல்லாமற் கொல்லுவது மேலா
மதியெனச்சொல் கின்றதுநன் மார்க்கம் பரஞ்சோதீ.

௪௫௪. எத்திசையுஞ் செல்லா திழுத்தமன தைக்கமல
மத்தியில்வை யென்பதுநன் மார்க்கம் பரஞ்சோதீ.

௪௫௫. அக்கமலத் தார்தேவா வாள்குருவை யுள்கியுறன்
மக்கினமி லின்பெனனன் மார்க்கம் பரஞ்சோதீ.

௪௫௬. உன்னோர் தகரால யத்தைநுவ லோர்நூலிற்
சொன்னேனிவ் வுண்மைநன்கு தூவார் பரஞ்சோதீ.

௪௫௭. நட்டிடத்தின் மிக்குநிற்போர் நல்லங்குட் டத்தளவாங்
கட்டொளியைக் காண்பாரென் கண்ணே பரஞ்சோதீ.

௪௫௮. அவ்வொளிக் கண்ணழுந்தி யார்ப்பின் றளாதலவர்
செவ்வொளிச் செல்வமன்றோ சேயா பரஞ்சோதி.

௪௫௯. நீடத்து வஞ்சொன் னிகமமங் கூட்டவொளி
கூடத்த * னென்றே குயிலும் பரஞ்சோதி.

௪௬௦. அந்தவொளி தான்மலத்தி னார்ப்புண் டிருத்தலினாற்
பந்தவுயி ராமே பரமா பரஞ்சோதி.

௪௬௧. அவ்வுயிரி னுக்குயிரா யார்ப்பி லகண்டமதா
யெவ்வுயிரு மாணீ யெனக்கொள் பரஞ்சோதி.

௪௬௨. ஆன்மாவி னீயிருந்து மானுருவெண் ணத்தாழ்வி
னான்மா றுணர்ச்சியுற்ற தில்லை பரஞ்சோதி.

௪௬௩. எத்தனை சாத்திரத்தை யெத்தனைநா ளோர்ந்தாலு
மத்துவிதங் காண்ட லரிது பரஞ்சோதி.

௪௬௪. உன்றன் கடைக்கணிப்பா லொன்றுள்ள தாமாயி
னின்றன்மை கோட லெளிது பரஞ்சோதி.

௪௬௫. பேறியம்பு சாத்திரமும் பீடர்சொற் கேட்டலுமுள்
வீறடங்கி நிற்குமட்டும் வேண்டும் பரஞ்சோதி.

௪௬௬. சார்ந்தபக்க மாமுயிர்தான் சன்மார்க்கர் கேள்விவிட்டா
லீர்ந்திழுக்கும் வெம்மோகத் தேகும் பரஞ்சோதி.

௪௬௭. சன்மார்க்கம் போன்றிழிவு சாற்றுநூற் கேள்விகளுந்
துன்மார்க்க மாகுமன்றோ தோமில் பரஞ்சோதி.

௪௬௮. கோதுக்கு ணின்றே குடிகெடுப்பா ரோர்ஞான
மேதுக்குப் பேசுகின்றா ரெந்தாய் பரஞ்சோதி.

௪௬௯. முன்னறத்தா னின்னன்பு முற்றப் பிறந்தார்க்குப்
புன்னுவற்றி மார்க்கம் பொருந்தா பரஞ்சோதி.

௪௭௦. தலத்திருக்க வாசையுற்றோர் சண்டாளர் பெய்த
மலத்தினையு முண்பாரே மாசில் பரஞ்சோதி.

௪௭௧. பிண்டத் தடைந்ததையே பேரண்டத் தும்மடைவார்
தண்டத் தவத்தாருந் தந்தாய் பரஞ்சோதி.

௪௭௨. ஆன்மாவைத் தானடைந்தோ ரம்முதல்வ னைபர
மான்மா வினைத்தா னடைவார் பரஞ்சோதி.

---

* கூடஸ்தன்=தலைவன், முன்னோன். ஜீவசாக்ஷியென்ப.

௪௭௩. பூதத்தான் யாததனிந்தப பொள்ளற் கடத்தைநம்ப
லேதத்தார் பக்கமன்றோ வெம்மான் பரஞ்சோதீ.

௪௭௪. வாழுயிருந் தேகமுமன்றி மற்றையவெல் லாஞ்சடமென்
றாழுறுதி யுள்ளாரே யோர்வார் பரஞ்சோதீ.

௪௭௫. மெய்ஞ்ஞான மேவாத வேட்கையெலா மெஞ்ஞான்று
மஞ்ஞான மென்று வறிந்தேன் பரஞ்சோதீ.

௪௭௬. வாலாரு மத்துவித வாழ்வைப் பெறுமாறு
மாலாயு ளேனினிக்கொள் வந்து பரஞ்சோதீ.

௪௭௭. சங்கமத்தைத் தாவரத்தைத் தாங்குந் திருவருளா
மங்களத்தை நச்சேனைக்கொள் வந்து பரஞ்சோதீ.

௪௭௮. பூச்செய்கை யேமகிழ்செய் பூரணதே வென்றறில்செய்
தீச்செய்கை யாளரைநான் சேரேன் பரஞ்சோதீ.

௪௭௯. ஓங்கிழவு மில்லை யுதிப்புமில்லை யென்றிடிக்குந்
தீங்கிளவி மேகமுன்னைச் சேர்வேன் பரஞ்சோதீ.

௪௮0. பொருதிரை வாரிசூழ் பூவினின்சீ ருள்ளார்
வெருவினுழல் வாரோ விளம்பாய் பரஞ்சோதீ.

௪௮௧. திருநதிழையார் பூசலெலாஞ் சேராமே செய்தா
யருந்திருவா முனரு ளளியாய் பரஞ்சோதீ.

௪௮௨. இன்புருவே யாமொருநீ யேழைமையேன் மீதிதுநா
ளன்புளையே லெற்கிணையா ரையே பரஞ்சோதீ.

௪௮௩. பாண்வண்டர் சேர்காவாழ் பண்ணவர்க ளேத்துநின்றுட்
சேண்மஞ்சு தாராய் சிவமே பரஞ்சோதீ.

௪௮௪. அழுதழுதிங் கேமாழ்கா தந்தமிலொள் ளின்பா
யொழுகொளியைக் காட்டியரு ளோமா பரஞ்சோதீ.

௪௮௫. பொருமாரன் றன்னைவெல்லொண் புந்தியர்கோ னின்சீர்
வருமாறு புல்லியருண் மஞ்சார் பரஞ்சோதீ.

௪௮௬. திருத்தகு சீரறிவு சேந்தனருட் கண்ணொல்
றுருத்திர ரோதுரையு முண்டே பரஞ்சோதீ.

௪௮௭. ஆசறு பெய்வளையா ராண்மக்க ளுக்குமரு
ளீசுர னீயலையோ வேகா பரஞ்சோதீ.

௪௮௮. தோமுதா லென்றியமன் றூதரெனைப் பற்றவரிற்
காமுதால் காமுதா லென்பேன் பரஞ்சோதி.

௪௮௯. பாசிவா பாசிவா வென்றியமன் பற்றவரிற்
காசிவா காசிவா வென்பேன் பரஞ்சோதி.

௪௯0. ஏசன்வா வேசன்வா வென்றியமன் பற்றவரிற்
றேசனுன் றேசனு னென்பேன் பரஞ்சோதி.

௪௯௧. நாசனுக்கி ரக்கதொழிலே நாசஞ்செய் தானுதற்கு
நீசமர்த்த னல்லைகொலோ னேயப் பரஞ்சோதி.

௪௯௨. என்றுச னைத்தீண்ட வேமநீ வல்லனல்லை
யென்றே சொலாதிருப்பை கொல்லோ பரஞ்சோதி.

௪௯௩. மாண்பார்க்கு நல்லாய்நின் வண்டா ளுறுதுன்பே
காண்பேற்கு முண்டோ களிதான் பரஞ்சோதி.

௪௯௪. கூடிமகிழ் நீர்மை கொளாவிடினு நின்சீரே
பாடிமகிழ் கின்றேன் பதியே பரஞ்சோதி.

௪௯௫. பருதிமுன் கண்ணேபோற் படியாவிட் டானுங்
கருதிமகிழ் கின்றேன் களிசால் பரஞ்சோதி.

௪௯௬. கேடற்ற தெள்ளமுதங் கிட்டிற்றுக் கிட்டிற்றென்
றேடத்த னுய்வந் தருளாய் பரஞ்சோதி.

௪௯௭. தரணியொடு வானுமெச்சத் தண்ணளியி னென்னுண்
முரணியதுன் பெல்லா முருக்காய் பரஞ்சோதி.

௪௯௮. வரைவிடுசொல் விற்கடங்கா வானு யளாவ
விரைவொடென் முன்வருதி வேதா பரஞ்சோதி.

௪௯௯. யாதனை யெற்றுக் கியான்கொணர்வ னின்பமெனுப்
போதனை செய்தாள்செம் பொன்னே பரஞ்சோதி.

௫00. அல்லுமின்றி யெல்லுமின்றி யந்தரமா நிற்குநிலை
வல்லவர்கண் மாட்டே மதியீ பரஞ்சோதி.

௫0௧. பூவயி னில்லார் புரைதணந்த விண்ணுறுவா
ராவயி னெற்குமளித் தாளோம் பரஞ்சோதி.

௫0௨. பாசநூல் பாரேன் பசுநூலுங் கொள்ளேனல்
லீசனூல் பார்ப்பே னிறைவா பரஞ்சோதி.

ருoரு. காமக் கனல்கனற்றக் கட்டுண் டறிவழிந்து
சாமக்கள் சார்பினில்லேன் றாயே பராஞ்சோதி.

ருoச. யாது புகழ்மைத்தோ யாது பெருமைத்தோ
கோது துமிக்கவதைக் கொள்வேன் பராஞ்சோதி.

ருoரு. இருபாற்பட் டாலுரிமைக் கினமுண்டா மென்றே
யொருபாற்பட் டேனே யுணர்வே பராஞ்சோதி.

ருoசா. நீவாழ்க நீவாழ்க நித்தனுமென் றோதுனுரை
யேவாழ வந்தா னினியோம் பராஞ்சோதி.

ருoஎ. துன்புகூர்ந் திங்கே சுலாங்குண மோங்காம
லன்புகூர்ந் தென்னைநீ யாள்க பராஞ்சோதி.

ருoஅ. நட்டார்க்கும் விட்டார்க்கு ஞாயவழி யேபலனீ
பட்டாங்குத் தேநீயென் பாடாய் பராஞ்சோதி.

ருoகூ. நாக்குழற மெய்சிலிர்க்க நல்விழிக ளூற்றெடுக்க
வாக்குமரு ணேக்க மளித்தாள் பராஞ்சோதி.

ருகo. உள்ளக் களிகூர்ந் துடன்மறந்து நானுனருள்
வெள்ளக் கடலாழ்வான் மேவாய் பராஞ்சோதி.

ருகக. பார்த்தவிட னெல்லாம் பரவெளியாய் நிற்குநிலை
சேர்த்தருடி யென்னெளிமை தீரப் பராஞ்சோதி.

ருகஉ. எதுவோ வெவனைநீங்கா தென்றுமுள்ள தெய்வ
மதுவேஃகுகனென் றறிந்தேன் பராஞ்சோதி.

ருகரு. எவனேவென் னேடே யிருக்குங் குகதே
வவனேகொள் வானென் றறிந்தேன் பராஞ்சோதி.

ருகச, எதுசுகமீ யன்பா யிருந்துளதோ நட்டார்க்
கதுகுகனே நீயென் றறிந்தேன் பராஞ்சோதி.

ருகரு. எப்பொரு ளிம்மண்வின் னெங்கு நிறைந்துளதோ
வப்பொரு ணீயென் றறிந்தேன் பராஞ்சோதி.

ருகசா. எவ்வத்து முற்றுமளித் தேந்தி யொடுக்குமரோ
வவ்வத்து நீயென் றறிந்தேன் பராஞ்சோதி.

ருகஎ. எப்பிரம மென்ஞான்று மேசிலறி வாயுளதோ
வப்பிரம நீயென் றறிந்தேன் பராஞ்சோதி.

௫கஅ. தீதொன் றிலாவுன்மேற் றீதேதுஞ் சொன்மதத்தைக்
கோதென் றெழிப்பனன்றிக் கொள்ளேன் பரஞ்சோதீ.

௫கசு. வத்துநிச்ச யந்தான் வழுவாயி னெய்தியவுண்
முத்தியுமவ் வாறே முருகா பரஞ்சோதீ.

௫உ0. தொக்குடைய வாவிதொ றுஞ் சோதிநீ யுள்ளதனு
லெக்குடிவந் தாருமுத்தி யெய்வார் பரஞ்சோதீ.

௫உக. துணிதார கம்மெமக்கே சொந்தமெனு மூந்நூ
லணிபார்ப்பார் சொன்னீதி யாமோ பரஞ்சோதீ.

௫உஉ. பல்வருணத் தாரும் பரயோக தாரகத்தின்
செல்வமடைந் தாரென்றார் செப்பார் பரஞ்சோதீ.

௫உங. விப்பிரரல் லாதபல்லோர் மெய்த்தா ரகயோகஞ்
செப்பமொடு செய்துசொற்றார் பன்னூல் பரஞ்சோதீ.

௫உச. சிற்பிரண வத்தைச் செபிப்பவர் சுத்தரெனு
நற்பனுவல் யாவு நவிலும் பரஞ்சோதீ.

௫உ௫. தொடர்கருமத் தாரெவருஞ் சூத்திரரே யென்று
விடர்தபுக்கு நூல்க ளியம்பும் பரஞ்சோதீ.

௫உசு. இயங்குபய கன்மமறு வெவ்வருமெய் விட்டே
மயங்குப மன்னேசெம் மாப்பே பரஞ்சோதீ.

௫உஎ. சாதிபெரி தென்றுநினை தன்மையர்க்குஞ் சாதியில்லாச்
சோதியறி வுண்டாமோ தூய பரஞ்சோதீ.

௫உஅ. சாதியொழுக் கந்தான் சயனிப்போன் கைப்பொருள்போ
லேதமற நீங்க லியையபே பரஞ்சோதீ.

௫உகூ. பொல்லா மலக்கிழங்கைப் புய்க்குமருண் மேயவரை
நல்லார் மதித்தே நடப்பார் பரஞ்சோதீ.

௫ங0. மாயிருண் ஞாலமுறு மாதவரை யோம்பாதார்
தாயிருள் காண்ட றவிரார் பரஞ்சோதீ.

௫ஙக. தாளாண்மை மெய்யடியார்த் தாழ்த னலம்பேணல்
வேளாண்மை யுள்ளார்தம் மேல பரஞ்சோதீ.

௫ஙஉ. வலிசான்ற தேவருநின் மாணவரை யெள்ளார்
கலிசான்ற குவ்வர் கணியார் பரஞ்சோதீ.

௫௩௩. முடிதாழ்த் தடிவணங்கி முன்கெடுத்து நிற்கு
மடியார்க்குத் தெய்வ ரழிவார் பரஞ்சோதி.

௫௩௪. கெழுதகைமை நேடிநிற்குங் கேளனெற்குன் மாட்சி
விழுமிதி னீவிளக்க வேண்டும் பரஞ்சோதி.

௫௩௫. அழுத்தகு மற்பேற்குன் ஞசிலடி யென்னும்
விழுத்தகு சிரெங்நாண் மேவும் பரஞ்சோதி.

௫௩௬. மேதி கரும்புழக்கு மேனுட்டை யாளினுமோர்
கேதி லுனைமறவார் கேளர் பரஞ்சோதி.

௫௩௭. ஆதுல ராயிடினு மார்பிணிய ராயிடினு
நாத னுனையிழக்கார் நாரர் பரஞ்சோதி.

௫௩௮. நலக்கேது நின்கருணை நாடகமே யாமென்
றிலக்கேதி லார்யா ரியம்பார் பரஞ்சோதி.

௫௩௯. என்வாக்குத் தேவுனைத்தா னெஞ்ஞான்று மேவுழா
நன்மாக்கு மூலமென்னு நன்னூல் பரஞ்சோதி.

௫௪௦. கொன்பிறப்புற் றுரன்பு கூர்ந்து தவங்கிடக்கு
மின்பொழித்துக் கோட லெவனே பரஞ்சோதி.

௫௪௧. நன்றியறிந் துன்னடியே நாளுநூ நாடிநிற்ற
லின்றியொரு செல்வ மெவனே பரஞ்சோதி.

௫௪௨. அங்குட்ட மிற்றென் றறிந்தவ் வளவினிற்கு
மங்குட்ட மா* னருடந் தாளாய் பரஞ்சோதி.

௫௪௩. நீட்சிகுறைந் தங்குட்ட நிற்குநின தங்கிசத்தார்
மாட்சிமை யெற்கும் வருமோ பரஞ்சோதி.

௫௪௪. நீண்மனமு மூச்சு நிரப்புற்றங் குட்டமுற
லேண்மகிமை யொள்ளருளர்க் கேயும் பரஞ்சோதி.

௫௪௫. அங்குட்ட முங்கரைத லக்கிய முத்தியெனு
வெங்கட் டொழுந்தார் விதிப்பார் பரஞ்சோதி.

௫௪௬. அங்குட்ட மேழுக்கா லங்குலமு மாமிதலை
யுங்கட்டந் திரெவர்க்கு மொப்பாம் பரஞ்சோதி.

௫௪௭. நீட்சிகுன்றக் குன்ற நெடியநல னேங்குமென் றுட்
காட்சியுடை யார்புகல்வர் கண்ணே பரஞ்சோதி.

* அங்குட்டமான்—அகஸ்திய மாமுனிவர்.

௫௪அ. நீளமே தீவினையு நீளமே நல்வினையு
நீளமே யெவ்வுலகு ளேயப் பரஞ்சோதி.

௫௪௯. தேமனுவுந் தேவுருவுஞ் செவ்வன் செபித்துநினைந்
தேமருநாக் கக்குன்ற லெய்தும் பரஞ்சோதி.

௫௫௦. நித்திரையி னெஞ்சிறந்து நீண்மூச் செழும்புதலி
னத்தகுநற் குன்றலில்லை யன்றோ பரஞ்சோதி.

௫௫௧. நீர்க்குணெடு மூச்சுநின்று நீணெஞ் சுலாவுதலிற்
சீர்த்தவக் குன்றலில்லை சேயே பரஞ்சோதி.

௫௫௨. தாக்குண்ணு மூர்ச்சை தனிலவ் விரண்டுமற்று
மீக்கொணிலை மேவா மயக்கே பரஞ்சோதி.

௫௫௩. குன்றுத குன்றலந்தக் கோதில் சமாதியென்று
நன்று யுணர்ந்தோர் நவில்வார் பரஞ்சோதி.

௫௫௪. வீங்கார்வ ரித்தை விழியா விழிப்பென்றுந்
தூங்காத தூக்கமென்றுஞ் சொல்வார் பரஞ்சோதி.

௫௫௫. முன்னிலையில் லாமே முழுப்பிரம நாமெனவு
னன்னிலையென் பாருமுண்டிந் நாட்டிற் பரஞ்சோதி.

௫௫௬. அக்கொள்கை மெய்ந்நிலைய தாயினதற் கும்மேலா
மெக்கணனு மின்மரத்தி யற்கை பரஞ்சோதி.

௫௫௭. காட்சிதனின் முன்னிலைதாங் கண்டமா மாங்கழுந்தன்
மாட்சியெனத் தேர்ந்தவைர் வல்லார் பரஞ்சோதி.

௫௫அ. சுவானுபவ வுண்மையிஃதுன் றாவருளுள் ளார்க்கே
நவானுபவ மாகவந்து நண்ணும் பரஞ்சோதி.

௫௫௯. தோடுபட்ட காதுடைய தோகையர்செய் மாலொழித்துப்
பாடுபட்ட வர்க்கே பலனும் பரஞ்சோதி.

௫௬௦. ஒட்டேது மின்ஞானி யொள்ளுடம்பை யெவ்வாறு
விட்டாலு முத்தியென்னும் வேதம் பரஞ்சோதி.

௫௬௧. நல்விழைவோ னாக்கைவிட்ட ஞான்றுசிவ மாவனெனச்
சொல்சிவநூல் போன்மறையுஞ் சொல்லும் பரஞ்சோதி.

௫௬௨. வெம்மைசகித் தோர்மெய் விதிப்படிசெய் யாவிடினுந்
தின்மை * யவர்க் கில்லையெனுந் தெண்ணூல் பரஞ்சோதீ.

௫௬௩. ஞானத்தா னீறுய ஞானியுடம் பைக்கனற்றே
லீனத்தார்க் காமதெனு மோர்நூல் பரஞ்சோதீ.

௫௬௪. சுடுகாடல் லாதசெழுஞ் சோலைசெறி பாங்க
ரிடுமாறு கூறுமந்த வேர்நூல் பரஞ்சோதீ.

௫௬௫. அந்நில நீர்ப்பிடியு மாபாச முப்புமில்லா
நன்னில மாயிருக்கி னன்றே பரஞ்சோதீ.

௫௬௬. மெய்த்தசிவ லிங்கமென மின்னுருவை யாண்டுகல்லி
வைத்தகுழிக் கண்ணமர்த்தன் மாண்பே பரஞ்சோதீ.

௫௬௭. தாபித்த மூர்த்தந் தனைச்சிவம தாகவெங்ஙன்
பாவித் தெலாஞ்செய்தல் பாங்கே பரஞ்சோதீ.

௫௬௮. செய்தவர்க்கு நற்பலனுந் தேயவள முங்குழுமு
முய்தவங்க ளோங்குமந்த வூரிற் பரஞ்சோதீ.

௫௬௯. மாய்வறுத்த வவ்வுருவின் மண்டைபமு தேபடத்தேங்
காயடித்தல் செய்யார் கருத்தர் பரஞ்சோதீ.

௫௭0. சொற்றமுறை விட்டுருவைச் சுட்டா னகரழியு
மற்றழியி லேரழியு மம்மான் பரஞ்சோதீ.

௫௭௧. பேதகமி லானுருவைப் பேணச்செல் வோர்களுக்குச்
சூதகமு மில்லையெனுந் தொன்னூல் பரஞ்சோதீ.

௫௭௨. காயம் விடுநாடு காசியெனிற் கங்கைதனிற்
றேயவிடல் வேண்டுமென்பர் தூயோர் பரஞ்சோதீ.

௫௭௩. தனத்திற் படாதார் தனத்தைநம் பாரிந்
தனத்திற் படாதுயர்வர் சாமீ பரஞ்சோதீ.

௫௭௪. மாதவற்கும் பொன்னனுக்கும் வாசவற்கு மாலோற்கு
மாதவற்குந் தேசீயம் மானே பரஞ்சோதீ.

௫௭௫. நச்செவ்வேள் கார்வேளே நல்லமுத மாவதெவ்வே
ணச்செவ்வே ளென்றறற்கு ஞாயம் பரஞ்சோதீ.

* தீமையே "தின்மை" எனவாயிற்று. இவ்வாறுதலை "நன்மையுஞ் செல்வமு நாளு நல்குமே—தின்மையும் பாவமுஞ் சிதைந்து தேயுமே" எனும் இராமாயணச் செய்யுள்கொண் டறிக.

௫௭௬. பூக்கு மருங்காவும் பொன்னடியர் மேயவொரு
பூக்கு முயர்ந்ததேவன் பொற்பா பரஞ்சோதீ.

௫௭௭. பாக்கு மிலையுமுருப் பல்ல ருணைப்பாடு
பாக்கு முயர்ந்ததேவன் பண்டா பரஞ்சோதீ.

௫௭௮. பாக்குரிய தேசீயென் பண்பெழா மேபடர்ந்துண்
பாக்குரிய வன்பிற் படராய் பரஞ்சோதீ.

௫௭௯. மாசுவையம் மென்றெருவி மன்னுபே ரின்பமெனு
மாசுவையம் மென்றறுவேன் மஞ்சா பரஞ்சோதீ.

௫௮௦. வன்பா லணைந்து வருந்தினுநா னஃகாத
வன்பா லணைத்தருடி மஞ்சா பரஞ்சோதீ.

௫௮௧. வருங்கருப்பைப் பேழை கறித்தருள வல்ல
வருங்கருப்பைப் பாழியருண் மஞ்சா பரஞ்சோதீ.

௫௮௨. மாகந்தா காவெனன்பர் மட்டிலா மேமருவு
மாகந்தா நானுமுய்வான் மஞ்சா பரஞ்சோதீ.

௫௮௩. வஞ்சத்தா னுகவுலாய் மாளா தரிற்குமிக
வஞ்சத்தா னல்லருள்செய் மஞ்சா பரஞ்சோதீ.

௫௮௪. வானந்தா வத்துவித வல்லா ரவாம்பெரிய
வானந்தா வென்மிடிமை மாறப் பரஞ்சோதீ.

௫௮௫. கோணைக்குஞ் சின்மையிற்குங் கூட்டு மிருவினையாங்
கோணைக்குஞ் சித்தணையக் கோடி பரஞ்சோதீ.

௫௮௬. வள்ளிக்கு நேர வருங்கருணை காட்டியருள்
வள்ளிக்கு நாதாவென் மன்னே பரஞ்சோதீ.

௫௮௭. சாமிக்கார் தொண்டிமையாச் சத்துணர்ந்து சாகாது
சாமிக்கார் யாணரெற்குந் தாராய் பரஞ்சோதீ.

௫௮௮. விடகண்ட னெற்றிவந்து வேறுங் கிலிலா
விடகண்ட னெந்தையன்றே விண்ணு பரஞ்சோதீ.

௫௮௯. வேறுங்கி யாளரசை வேண்டா ரியல்பினுக்கு
வேறுங்கி யாதிதந்து மேவாய் பரஞ்சோதீ.

௫௯௦. காயமண்ணி லேவீழ்முன் கட்டறிவ தாமோரா
காயமண்ணி லேசறுமே காளாய் பரஞ்சோதீ.

ருகூக. தீங்கரும்பு வாழ்வுவக்குஞ் சித்தமினித் தேங்காது
தீங்கரும்பு வாழ்வளித்தாள் சேயே பரஞ்சோதீ.

ருகூ௨. சத்தான சாமியுனைத் தானடைந்துய் பாக்கினிய
சத்தான யாவுநந்தத் தாடா பரஞ்சோதீ.

ருகூ௩. சாரமற்ற புல்லறிவு தானே நினைத்தொடர்வி
சாரமற்ற சீவரகஞ் சாரும் பரஞ்சோதீ.

ருகூ௪. புல்லறிவை விட்டியருட் பூரணவின் ணுயநினைப்
புல்லறிவை யீருதியென் பொன்னே பரஞ்சோதீ.

ருகூரு. பொன்னம் பலமெனச்சூழ் புந்தியறி யாதவொரு
பொன்னம் பலந்தாராய் பொன்னே பரஞ்சோதீ.

ருகூசா. பொன்னம் பலந்தகைசால் புந்தியினு முண்டோசொல்
பொன்னம் பலந்தயங்கும் பொன்னே பரஞ்சோதீ.

ருகூஎ. பலகை யுடையார்க்கும் பாதலர்க்குஞ் சங்கப்
பலகை யுடையார்க்கும் பதிநீ பரஞ்சோதீ.

ருகூஅ. கண்ணிலா தார்க்குள்ளக் கண்ணுமறப் புள்ளுவத்தார்
கண்ணிலா வண்ணனுநீ கந்தா பரஞ்சோதீ.

ருகூகூ. சோதித்தா னாண்மகனுர் தொண்டனு மென்மலங்கள்
சோதித்தா னன்கடியர் தோன்றல் பரஞ்சோதீ.

சா00. மருவாருந் தண்கடப்ப மாலையன்றாட் கீழ
மருவாருந் தோன்றுவரோ மண்ணிற் பரஞ்சோதீ.

சா0க. மருவாரு மோதிவள்ளி மன்னவனு ரன்பின்
மருவாரு மோதியிப்பூ வாரார் பரஞ்சோதீ.

சா0௨. மாலையா னேறிதன்னை மான்மகனை யாளுமெட்டு
மாலையா னேபதியம் மானீ பரஞ்சோதீ.

சா0௩. காக்கை யருங்கருணைக் கண்ணேயஃ தொன்றிடினு
காக்கை யருங்கதிகா ணுரோ பரஞ்சோதீ.

சா0௪. அஞ்சக் கரத்தானு மந்தணனுங் காண்பரிய
வஞ்சக் கரத்தான்மெச் சன்பி பரஞ்சோதீ.

சா0ரு. இறுமாப்பி லாதுகலு மேழா யினிச்சூ
ரிறுமாப்பி லென்றருளாய் கொல்லோ பரஞ்சோதீ.

௬௱௬. ஊன்பணி யீச னெனுமியவு ளுங்களிக்க
வென்பணி கொண்டா ளிணையில் பரஞ்சோதீ.

௬௱௭. இனியசத்தை நானடையி னிவ்வுலகு மெள்ளு
மினியசத்தை யேயளித்தா ளெந்தாய் பரஞ்சோதீ.

௬௱௮. அனுபூதி பெற்றினிய வாறுபுகல் கந்த
னனுபூதி சொற்று னருளீ பரஞ்சோதி.

பரஞ்சோதிக்கண்ணி முற்றிற்று.

காசியாத்திரை ஸம்பூரணம்.

குமாரகுருபரன் றிருவடிவாழ்க.

இந்நூலை யச்சிற்பதிப்பித்த பாம்பன் : எல். டி. முத்துக்கருப்பபிள்ளை யவர்களிடத்திலும், சென்னை :- வைத்தியநாதமுதலியார் தெரு 44 - வது நெம்பர் வீட்டிற் கோவிந்தராஜமுதலியா ரவர்களிடத்திலும் இக்காசியாத்திரை கிடைக்கும்.